

* AVE *

Svetlic

MARIA

NOVEMBER 1952.

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

Mati vernih duš - P.Odilo ofm	321
Na grobu /pesem/ - P.Bazilij ofm	322
Poplačani veroiskalec - Prir. P.Inocenc ofm ...	323
Molitev in grobov - H.	325
"Begunska Družina..." - P.Hugo dr. Bren	326
Kitajska slika - K.W., CM	329
Kaj je človek	331
Devica verna - P.Miršek	332
Prva tiskana knjiga - O.H.	334
Slike k Pirčevi stoletnici	336
Po kraljestvu križa	338
Vitez naše ljube Gospe - Prev.p.Odilo	340
Duše pomočnice - Lojze Ambrožič	343
Jegličeva smrt - Mons. dr.J.Jagodc	345
Parada "svetnikov"	347
Lemontski odmevi	348
Kramljanje na zapečku	350

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

Glavni urednik - Editor: Fr. Martin Stepanich OFM

Upravnik - Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

*

Naslov - Address: AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

Telephone : Lemont 873

*

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2.50 - Za inozemstvo \$ 3.00

*

Naročnina je Tvoj dar slovenskim fantom,
ki se v lemontskem semenišču pripravljajo
na duhovniški poklic.

Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska
družina spominja pri dnevni molitvah, zlasti pri
svetih mašah.

*

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Illinois

*

Published once monthly - twice in October - by the Slovene Franciscan Fathers,
Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross.

Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided
for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Mati vernih duš

Marija ljubi uboge duše v vicah, ker je tudi sama šla skozi vice težav in trpljenja zemskega življenja, seveda ne zaradi kazni za svoje grehe - saj nobenega ni imela - temveč zato, da bi imela več sočutja z nami. In pa zato, da bi bil bolj upravičen klic, ki ga pošiljamo nebeški Materi: "Tolažnica žalostnih, prosi za nas!" Iz tega vzroka je stopila Marija v morje bridkosti, v globino žalosti, v ogenj uboštva in pregnanstva. Iz tega vzroka je prenašala bolečine v svoji duši, ko je v Jeruzalemu izgubila svojega ljubega Sina Jezusa. Posebno pa je to izgubo bridko občutila po Jezusovi smrti, ko je ostala sama. Ta žalost in trpljenje osamelosti so bile za Marijo prave vice. Zato ima Marija sočutje, usmiljenje z vsemi, ki izgube Jezusa. Ravno duše v vicah pa so na strahovit način ločene od Njega in prav zato ima Marija do njih gorečo ljubezen ter se upravičeno imenuje Mati vernih duš v vicah.

Častimo torej Marijo ter jo prosimo že zdaj, ko vzdihujemo v solzni dolini, naj nam da gorečnosti in stanovitnosti v dobrem. Naj nam izprosi srečno zadnjo uro in naj nam bo mogočna zagovornica pred sodnim stolom božjim. "... Bo zadnja ura bila, Marija, prid' po nas!" Sveti Alfonz namreč pravi: "Če resnično častiš Marijo, nebeško Mater, če se ji zvesto priporočaš v življenju, potem lahko gotovo upaš, da bo prišla po tebe ob smrtni uri in te bo peljala v nebesa z vozom brez postanka na postaji 'vice'..."

Najboljši način, kako doseči to milost, pa je ta, da posnemaš Marijo v ljubezni do vernih duš. Na duše naših dragih ne smemo pozabljati: radi jih priporočajmo Materi usmiljenja. Poiščimo si večkrat miren kotiček pred Marijinim oltarjem in pomolimo za pokoj duš svojih staršev, bratov in sestra, sorodnikov in dobrotnikov, prijateljev in znancev. Svojim molitvam, zlasti večernim, ne pozabimo dostaviti očenaša, zdravamarije in pokoj večni za drage pokojne člane družine. Vsak večer nas k temu celo opominja zvon, ko po angelovem pozdravljenju zvoniti tudi za duše v vicah, kakor pravi naša najbolj znana pesem v svoji zadnji kitici:

Poglejmo še v vice,
na revne dušice,
usmili se, Jezus,
jih reši iz vic!...

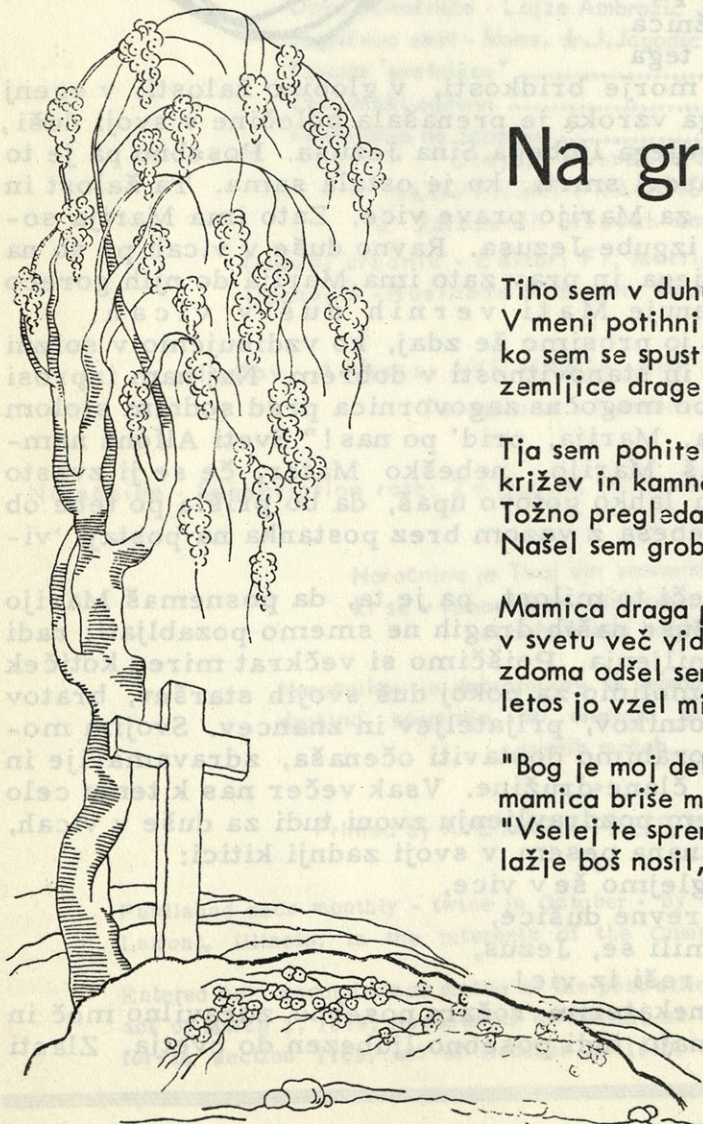
Mnogi ljudje pripisujejo nekaterim rožam posebno zdravilno moč in se tudi ne motijo. Mnogi imajo tudi posebno ljubezen do cvetja. Zlasti

radi ljudje nosijo cvetlice mrliču v slovo in na grobove. Katoličani imamo praznik kinčanja grobov: v tej deželi je združen z državnim praznikom v maju (Memorial Day), v starem kraju smo ga obhajali na predvečer in na dan vernih duš. Na nekem poganskem nagrobnem spomeniku iz rimskih časov so našli tale napis: "Svoje premoženje darujem za dobrodelne ustanove, če bodo vsako leto prinesle cvetja na moj grob." Pogani so mislili, da rože prinesejo mrtvim tolažbo. Zato je zapel pesnik: "Naročje polno cvetja mi prinesi! Z modrim cvetjem bom zasula grob svojega vnuka in obogatila z rožami njegovo dušo..." - To je bilo pri poganih samo nekaj zunanega, resnica in velika pomembnost pa je pri kristjanih.

Na grobu je šopek cvetic, da nas opozori: Tukaj postoj in pomoli za pokojnikovo dušo! - Duhovne rože svetega rožnega venca pa resnično pomagajo mrtvim. Zato radi prinašajmo polna naročja duhovnega cvetja naših molitev! Polagajmo na grobove svojih dragih sveti rožni venec in Marija, Mati vernih duš, bo ganjena. Ne bo potolažila in rešila samo njih, temveč bo tudi nas obvarovala trpljenja v vicah.

P. Odilo OFM

Na grobu

Tiho sem v duhu poromal prek morij.
V meni potihnil je večni vihar,
ko sem se spustil prek skalnih pogorij,
zemljice drage sprejel me je čar.

Tja sem pohitel v samotne vrtove
križev in kamnov, mrtvaških lobanj.
Tožno pregledal gomile sem nove.
Našel sem grob... O, kaj vse bi dal zanj!

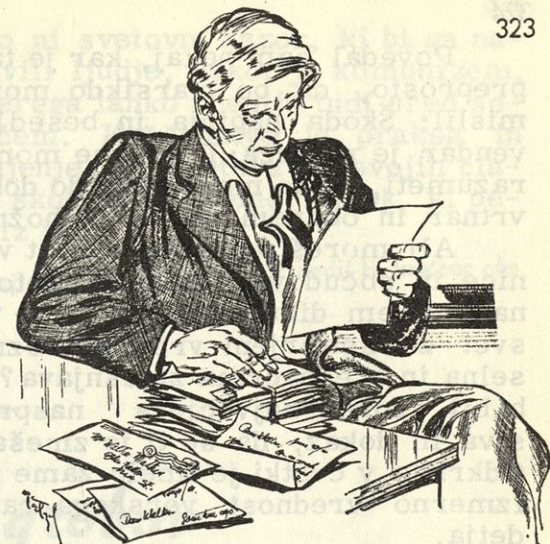
Mamica draga pod grudo počiva,
v svetu več videl ne bom njen obraz:
zdoma odšel sem, ko bila je živa,
letos jo vzal mi je božji ukaz...

"Bog je moj delež, meja ni več zame,"
mamica briše mi tople solze.
"Vselej te spremljam. Da križ svoje rame
lažje boš nosil, to prosim za tel..."

P. Bazilij ofm

Poplačani veroiskalec

Konvertit Beverley Nichols je napisal zanimivo knjigo "All I could never be". Tu je odlomek o spreobrnjenju

V svojih mladih letih sem napisal knjigo, dokazujoč z njo vso praznoto in neutemeljenost vere.

Takole sem takrat napisal: Ni nujno, da bi bila vera potrebna čednost, kakor ni nujno, da bi bilo vsako uho ustvarjeno za lepoto glasbe...

Želel pa sem kljub temu verovati v neko posmrtno življenje. Vsiljeval sem si misel o temnih sencah, ki počasi zagrinjajo planjave tega življenja. Ko pa pride neprodurna noč drugega življenja, se bodo te sence razmaknile ob svetlobi zdaj še neznanega meseca... Toda nisem zmogel. Vse moje iskanje je bilo zaman: nisem prišel nikamor.

Povečal sem svoje pisanje in pošiljal pisma na vse strani. Končno sem spoznal žalostno dejstvo: moje stalno dokazovanje ničnosti božjih dokazov in moje brezobzirno pobijanje vere je mnogim zadalo velike bolečine. Nekega dne sem spet odprl pismo, ki mi je kot nož zarezalo v srce. Tole sem bral:

Dragi Beverley Nichols!

Mr. Chesterton je nekoč izjavil, da bi bil največji zločin na svetu otroku pokvariti igračo. Zdaj šele razumem, kaj je s tem mislil. Vi ste bili, ki ste mi povedali.

Imela sem igračo, ki sem jo imenovala VERO. Z njo sem se igrala

svojih 80 let. In sedaj ste prišli vi in ste mi jo strli....

Ne vem, ali naj vas kolnem, ali zahvaljujem. Toda mislila sem umreti kot otrok z igračo v naročju, a sedaj bom umrla kot neumna starka...in naročje bo prazno...

V tem trenutku sem si zaprisegel, da bom odslej hranil zase svoja mnenja in poglede na velike skrivnosti tega ali onostranskega življenja.

Nato sem začel - prvič v življenju - res preiskovati tajnostne začetke vere. Pri tem sem se izogibal vsake krščanske resnice, pač pa je napolnila moje police množica debelih knjig od Bhagavadgite* do znane Zweigove Mental Healers. Pomoč, ki sem jo našel v nešteti delih, pa je bila le trenutna. Ko danes gledam na vsa ta svoja raziskavanja, se mi zde tako tuja. Da sem se le mogel tako trdovratno izogibati tako jasni rešitvi mojega vprašanja! Trebabi mi bilo samo stopiti skozi vrata kake cerkve...

Moje iskanje je trajalo več let, dokler nisem nekega dne stopil na vrt, po katerem sem se že prej tolikokrat sprehajal. Toda vse do takrat sem se samo spotikal po ozkih in samotnih stezah, ki me niso pripeljale do resnice.

Povedal bom nekaj, kar je tako preprosto, da bo marsikdo morda mislil: Škoda papirja in besed! In vendar je resnica: Danes ne morem razumeti, kako more biti kdo dober vrtnar in obenem pravi brezbožnik.

Ali moreš pogledati v cvet vrtnice in občudovati njeno krasoto, v naslednjem dihu pa trditi, da je ves svet z vsemirjem vred le brezmišeln in breznačrtna zmešnjava? To bibil vzorec največjega nasprotstva in dokaz, da se ti je zmešalo. Odkritje v cvetki je imelo zame neizmerno vrednost verskega razodetja.

Kupil sem si povečalno steklo in ga pri luči pozno v noč držal nad marjetico. Opazoval sem na tisoče strnjenih zvezdic rumenozlate časi-ce. "Neki" umetnik je moral marjetico kronati s tem zlatom... V vsakem lističu perunike sem odkril pravo perzijsko preprogo v malem. Sleherna najnavadnejša cvetlica je postala zame naenkrat najzanimivejši vprašaj: Odkod? Kako? Zakaj?

Istočasno, ko so me čuti vida prepričevali o možnosti božjega Prazačetnika, mi je govoril sluh o resničnosti svetovnega ritma. Pri glasbi se zrak enakomerno trese. Nežna lahkotnost vetra, ki pleše po dozorelih pšeničnih poljih, se čudovito ujema z umerjenim priklanjanjem klasov. Pesem naraščajočega dežja se bo skladala s pišem vetra v viharju. Sunkoviti vzlet in presekanji pristanek ptice bo soupadal z gibanjem ptičevih kril... Kako je mogoča vsa ta neskončno lepa glasba v svetovju, če bi ne bilo še neke višje in lepše Melodije, še večjega Umetnika?...

Taka vprašanja so me navdajala, ko sem hodil po samotnih gričkih, ki jih je poljubovalo zahajajoče sonce.

Razmišljen sem zašel do samotne kapelice ob robu gozda. Sedel sem v zadnjo klopo, čuteč v sebi ne-

ko posebno srečo. Kako mirno je bilo vse okrog mene. Celo žvrgolenje ptičkov, se mi je zdelo, je prihajalo iz neke oddaljenosti. A četudi sem bil popolnoma sam, se vendar nisem čutil osamljen. Morda bi tu lahko našel tisto, kar sem tako zelo iskal: nekoga, ki bi se mu zahvalil za vse...

Ko sem se po enem izmed takih sprehodov vrnil domov, sem po dolgih letih segel - za evangelijem. Čudovita povest, sama na sebi le verjetna. "O, če bi bila resnična!" sem si šepetal.

Prišel je trenutek, ko sem se znašel pred bodečim spoznanjem, da nisem še nikoli skušal zares dognati resničnosti svetopisemske zgodbe. Svoje prepričanje sem kratkomalo gradil na lahkoverni predpostavki, da čudeži niso možni, čeprav sem bil obdan od samih čudežev - od vrtnic na pisalni mizi pa do gostega snopa senc, katerega so metale po steni.

Dolgo me je vzelo, da sem se odločil pošteno preiskati bogoslovne nauke. V londonski knjižnici sem si nabral knjig, bral sem jih in študiral. Zdi se mi, da so bili ti meseci v vsem mojem življenju najzanimivejši. Bili so to dnevi neslutnih zakladov, ki sem jih odkrival skozi vso zgodovino - in ob koncu sem bil dragoceno poplačan. VERA!...

Nimam namena, da bi na dolgo in široko pisal zgodovinsko razvidnost krščanstva. Eno pa resno rotim vsakega: kdor misli, da so krščanska dejstva "nemogoča", "protinaravna" in skrajno "nasprotna razsvetljenim idejam modernega človeka", da je krščanstvo skratka le lepa povest - tega v njegovem lastnem interesu prosim, naj hladnokrvno preišče dejstva. Preišče naj jih, kakor bi bil član kakega ameriškega sodišča! (Saj upam, da so vsaj sodniki še pošteni!) Če tudi ne bo morda s tem dosegel nič dru-

gega, eno bo gotovo dognal. Tole namreč, da je bogoslovje najzanimivejša veda, kateri se človek sploh more posvetiti. Dvomim pa, da bi bilo to vse, kar bi dotični lahko pridobil.

To je prvi korak. Kajti krščan-

Op.: Bhagavadgita je starodavna indijska verska knjiga.

stvo ni svetovni nazor, ki bi ga napravili ljudje, kakor je komunizem, katerega lahko ocenijo tudi pred sodiščem. Krščanstvo je praksa in življenje, ki zahteva od svojih članov skok skozi "temo": skok, ki pelje iz teme k luči.

Privedil P. Inocenc ofm

Molitev iz grobov

Z grobov kličemo k tebi, Mati človeštva. Marija, iz grobov Nemčije in Poljske, iz gorate Avstrije in iz male Belgije, iz razvalin prestolice Londona, iz žalostnega mesta Pariza, iz širnih ruskih planjav in korejskih hribov. Iz kraških jam, iz zelenih gozdov lepe Slovenije, iz Kočevskega roga, iz Teharjev in iz Hrastnika, iz vseh množičnih grobov, se dvigajo naši glasovi k tebi, naša Mati; Brezmadežna Kraljica, ti poznaš globoko žalost človeškega srca, ker ti si Mati sedmih žalosti. Razsvetli z vsem sijajem svojega brezmadežnega spočetja temo tega zmešanega sveta. Ti vodi človeška srca, da ne bodo nadaljevala dela uničenja sveta z bombami. Zadržuj od svojih otrok grozno smrt padajočega ognja iz letal! Odstrani iz človeškega razuma strahotne misli zmede umora. Po miri in pripravi k molčanju smrt bruhajoče krogle strojnih pušk, ustavi te brezkončne vojaške pohode in zaduši bobnenje topov in žvižganje sikajočih granat. Vzkliki in tožbe umirajočih ljudi odmevajo od zdrobljenih sten in od porušениh stavb. Rotenje uničenih ljudi doni iz globokih jam, ki so jih izkopal bombe. Naj ljudje nikdar več ne blaznijo ob poslušanju alarmskih siren in se zblazneli krohotajo ob pogledu na toliko množino človeške krvi.

Marija, ti si stala pod križem in si slišala, kako je ljudstvo divjalo in kričalo, pa tudi vzdihovalo. Poslušaj tudi zdaj klic naših prošenj in molitev! Reši svet, ki se pogreza v uničenje! Brezmadežna Kraljica, to je molitev neznanih vojakov, ki bomo morali na sodni dan iskati posamezne kosti po gozdovih in prepadih, kamor so jih raznosile divje zveri. K tebi prihajamo, Mati. Prihajamo kot Peter, ki je šel h Kristusu po vodi. Mi prihajamo k tebi po ognju, po plamenih, po svetovnem požaru ter na ves glas kličemo k tebi: Poglej na nas, na svet in na ljudi, podaj jim svojo roko, reši jih, poginjajjo!...

H.

Kdaj bodo nehali delati križe za naše fante na Koreji?

“Begunska Družina ...”

P. Hugo
dr. Bren
O.F.M.

S temi besedami se začne nova papeška konstitucija, v kateri daje smernice za pastirovanje med izseljenci oz. priseljenci. Z veliko začetnico pisana beseda “Družina” pomeni, da je imel sveti oče pred očmi sveto Družino kot begunko v Egipt, kar v nadaljnem tudi izrecno pravi. Ta apostolska konstitucija, katero sam tako imenuje, spada v vrsto onih papeških poslanic, ki pomenijo načelno rešitev kakega perečega vprašanja in imajo kot take nadčasovno vrednost. Take so bile v zadnjem času takozvana delavska poslanica “Rerum novarum” Leona XIII. in njena dopolnitev “Quadragesimo anno” Pija XI., ki pomenita krščansko - socialno rešitev delavskega vprašanja. Enako “Casti connubii” slednjega, ki polaga vekotrajn temelj krščanskemu zakonskemu in družinskemu življenju.

Tudi izseljensko vprašanje je že dolgo zahtevalo sličen odgovor z najvišjega mesta. Proti temu odgovoru vsaj od strani takih, ki mislijo in čutijo s Cerkvijo, ni mogoč nikak ugovor, ampak le izvršitev.

Sveti oče sam je živo čutil potrebo te konstitucije in kot pravi: željno čakal prilike, da se oglasi. Bržkone je tudi slišal tožbe mnogih, zakaj Cerkev o tem važnem vprašanju tako dolgo molči, kakor bi za te svoje otroke ne imela pravega srca.

Zato je prvi obširnejši del nekaka obramba proti temu natolcevanju. Na podlagi cerkvene zgodovine dokazuje, da je imela Cerkev vedno matersko srce za one svoje otroke, ki so morali preko meja svojega naroda. Skrbela je, da bi ne pozabili na svojo nebeško domovino, če jih je sila razmer že iztrgala naročju zemske domovine.

Če dejansko ni bilo vedno dovolj zanje poskrbljeno, gre to na račun raznih izvršilnih organov, ki često niso imeli pravega razumevanja za njihove duhovne potrebe in zato tudi ne volje jim odpomoči. Priseljenci so jim bili nekak nezaželen balast, posebno še, če niso takoj pokazali smisla in volje se docela prilagoditi krajevnemu škofijskemu ali župnijskemu občestvu. Seveda so to bridko občutili in velik del jih je prav zaradi tega nastopil pot v cerkveno in končno v versko brezbržnost. Sokriva tega je bila tudi domovina, ki za njimi v tujino ni pošiljala zadosti narodnih duhovnikov misijonskega duha.

Da bi se kajtakega vsaj v bodoče več ne dogajalo, sveti oče v smislu krščanskega izročila in cerkvene prava škofom nalaga, naj vsem tujim prišlecem in priseljencem nudijo isto duhovno pomoč, kot so jo deležne ovčice njihovega naroda. A to ne pod pogojem, da se priseljenci docela vtope v krajevno škofijsko oz. župnijsko občestvo. Te cene papež ne zahteva, ker ve, da je mnogi ne zmorejo in se tudi mnogim drugim zdi previsoka. On dobro ve, da je velika večina vernih - zlasti v naših

dneh razžarjenega narodnega čustvovanja - tako navezana na narodni okvir svojega verskega udejstvovanja, da še verske resnice in viri milosti nimajo zanje več privlačne sile, če tega narodnega okvira ni.

Zato sveti oče kot dušnopastirski vzor kliče v spomin tisočletno navado Cerkve: dati vsem iz rodne grude izkoreninjenim ovčicam pastirje, ki razumejo njihov jezik in njih navade. To je uzakonil že četrti lateranski cerkveni zbor leta 1225. "Strogo ukazujemo," pravijo očetje tega cerkvenega zbora, "da škofje onih škofij, v katerih žive pomešani različni narodi, poskrbe za dušne pastirje, ki bodo vsakemu narodu v njihovem jeziku oznanjevali blagovest, v njihovem obredu vršili bogoslužje in delili svete zakramente." Kolikega pomena so bile narodne župnije za duše in za škofije, pravi nadalje sveti oče, pričajo kraji, kjer so se udomačile, kakor v Severni Ameriki.

Iz tega vidimo, da Cerkev nikakor ni nasprotna narodnim župnijam, kakor so nekateri hoteli vedeti. Ravno nasprotno. Ona le predobro ve, kako so ljudje zlasti na tujem navezani na narodni versko-cerkveni okvir, ki je tako rekoč prav od destinske dobe z njimi rastle. Ta je zanje magnet, ki jih privlači, dočim jih cerkve, po katerih čujejo besedo božjo v tujem jeziku in v katerih se razlegajo njim nepoznane pesmi, puščajo hladne, domotožne in odbijajoče. Le narodna župnija z vsemi svojimi versko-narodnimi pobožnostmi in običaji more na tujih tleh nadomestiti domačo župnijo. Zato je očitna želja svetega očeta, da bi se izseljenci v njih organizirali, če je le količkaj mogoče.

Papež pa dobro ve, da to pogosto zaradi tega ali onega vzroka ni

mogoče. Velikokrat so priseljenci sami temu krivi, ker se preveč razprše ter ne morejo na to misliti. Morda jih tudi nihče ni pravočasno opozoril, da bi se lahko priključili kaki narodni naselbini, ki že ima svojo župnijo, ali pa vsaj upa, da jo bo ustanovila. Za ta slučaj pa sveti oče nalaga krajevnim škofom, da poskrbe za narodne kaplane ali misijonarje ter jim poverijo duhovno oskrbo priseljencev, kot nekako župnijo v župniji. Kajti ti misijonarji morajo imeti slično oblast in dolžnosti glede priseljencev, kakor župnik glede vseh skupaj v župniji. Voditi morajo svoje matrice, uradne knjige, v katerih beležijo krste, birme, poroke in pogrebe. Take narodne kaplanije so lahko omejene na eno redno krajevno župnijo, ali pa tudi na več. V slednjem slučaju ima tak kaplan pravo izbrati

V prestol slave vekovite
zemlje ljudstva se ozrite...

najpripravnejšo cerkev v okrožju za bogoslužje svoje razpršene črede.

Najvišja izvršilna cerkvena oblast glede dušeskrbstva izseljencev oz. priseljencev je slejko prej sveta koncilska kongregacija, odnosno njena novoustanovljena sekcija: delegatura za izseljenske zadeve. Pri njej se stekajo vse niti, ki tičejo dušno pastirstvo med izseljenci. Da je pa ta najvišja instanca vedno pravilno obveščena o duhovnih potrebah posameznih narodnosti v tujini, ji stojijo ob strani narodni ravnatelji, ki morajo te potrebe svoje narodnostne skupine poznati. Ti predlagajo delegaturi najprikladnejši način tem potrebam zadostiti in tudi osebe, katerim naj se delo poveri. Oni so neposredni vrhovni nadzorniki nad narodnimi kaplani in misijonarji, ki morajo gledati, da so kot taki na mestu in so vrzeli čim prej izpolnjene s pripravnimi delavci. O vsem morajo letno poročati na najvišje mesto.

Ni dvoma, da pomeni ta papeška konstitucija novo dobo v zgodovini dušnega pastirstva med izseljenci. Da bo ta jasnejša doba čim prej nastopila, je treba, da merodajne osebe to konstitucijo dobro prouče in seznanijo z njo tudi prizadeto ljudstvo. Kajti le v tem slučaju bodo mogli postavno uveljaviti svoje pravice proti vsem, ki bi jih hoteli molče preiti ali jih morda odrekati. Ro-

ma locuta - Rim je spregovoril, jasno in odločno spregovoril. Zadeva je za vsakega dobrega katoličana rešena.

Pa ni rešena le v tem, kar tiče izseljence oz. priseljence. V njej začrtane smernice veljajo tudi za dušno pastirstvo narodnih manjšin, ki so ostale sicer na rodni grudi, a so z grudo vred izven svoje narodne države. Da, za te še bolj veljajo. Kajti če so dušni pastirji, višji in nižji, dolžni enako skrbeti za domače in tuje ovčice, nahajajoče se v njihovem delokrogu, so še bolj dolžni skrbeti za tiste, ki so sicer druge narodnosti, a le "domačega pridelka". Zato pa v zamejstvo, kjer navadno živijo narodne manjšine, spadajo le taki dušni pastirji, ki imajo širokogrudnost matere Cerkve; ne pa kaki zanešeni narodni priganjači in nestrpneži, najmanj celo plačanci.

Končno bi samo še želeli, da nas slovenski priznani strokovnjak v cerkvenem pravu, prelat dr. Odar, kmalu razveseli s slovensko prireditvijo in vsestransko objasnitvijo te konstitucije, ki bo Slovencem po širnem svetu kažipot pri uveljavljanju lastnih narodnih pravic na verskem področju. Saj se prav na tem področju hlad tujine najhitreje občuti in ima tudi najusodnejše posledice za izseljence.

Ne skušaj brati pisma, ki ni naslovljeno nate!

Dobro premisli, predno zineš!

Ne smej se svojim lastnim šalam!

Ne norčuj se iz resnih stvari!

Spoštuj in ubogaj svoje starše!

Ne jej tako hlastno, kot bi vse leto stradal!

Ne naslanjaj se na mizo!

Ne prisluškuj pogovoru drugih!

/ Iz zapiskov Georgea Washingtona/

KITAJSKA ILIKA

Na vseh ozkih ulicah, ki so vodile iz misijona na glavni dve prečni mestni ulici, so prežali rdeči špijoni na ljudi iz misijona. Jože je pobral na tleh kos odtrganega stenskega rdečega plakata in skušal brati. Vojak pa ga je že za vrat zgrabil in odpeljal na policijo. Neka žena je prizor opazovala in nam sporočila, kje je Jože. V ječi zaprt.

la in nam sporočila, kje je Jože. V ječi zaprt.

Oče je hitel na policijo. Bil je krojač, ugleden pogan, ki ga je nedavno misijonar s težavo pridobil, da je dovolil sinu edincu sprejeti sv. krst. Šef policije je zahteval od njega, da izsili sinu Jožetu priznanje: "Strgal sem lepak, ker me je naščuval učitelj Karel Chou. Njega pa so podkupili misijonarji."

Toda oče sinka ni mogel pregovoriti. Ob evharistični mizi, kamor je rad poklekoval nadarjeni Jože k sv. obhajilu, si je v nekaj mesecih precej utrdil svoj značaj. K njemso pripeljali bivšega sošolca misijonske šole, ki je bil zaradi tatvine izključen, in ta je potrdil isto zahtevo komunistov. Jože pa je odklanjal vsako jed, pahnil od sebe vsakega zapeljivca in vztrajal tri dni neomajno v svoji resnici. Liju je kar vpričo policistov očital laž rekoč: "Kako le moreš tako grdo lagati, ko vendar misijonarje predobro poznaš?"

Vse mesto Ningtu je bilo okrašeno z zelenjem in cvetjem. Pri vhodih hiš in uradnih poslopih so viseli slavnostni podolgovati "tuitze" skitajskimi napisi. Protestantška kapela in misijon sta tudi povelečevala 1. oktober, kitajski komunistični narodni praznik. Le katoliški misijon se ni ponižal. Ljudje, ki so hodili opazovat razpoloženje v mestu, so zmajevali z glavami, češ "to jim bodo komunisti zagodli".

Drugega oktobra zjutraj sta prihitela v misijon oba Yu-ja, oče in mati devetletnega gorečega novokrščenca Jožeta. "Je bil tu najin sinko?" sta zaskrbljeno spraševala. Res, prejšnji večer je bil med skupno farno večerno molitvijo v cerkvi in tudi pri spovedi, nato pa je odšel domov. Izrecno je bil opozorjen, naj ne stika pomestu, ker rdeči ob vsakem svojem "praznovanju" iščejo žrtev za svojo zabavo in pomirjenje strasti zatiranja svojih nasprotnikov. Toda zvedeli smo, da je Jožek mirne vesti odšel proti rdečemu zabavišču, kjer so pripravljali na prostem večerno proslavo oktoberске revolucije.

Po prvem dnevu Jožetovega zapora je policija ob deseti uri zvečer potrkala na vrata učitelja Karla Chou-a. "Z nami pojdi! Vzemi le najnujnejšo obleko", so hite-li. Karel se je poslednjič zazrl v žive oči svoje trimesečne hčerke Marije in v svojo še nekrščeno ženo. "Zbogom!" je stisnil iz prsisteškakot še nikdar. Bil je desna roka misijonarjev pri vodstvu šole, vodil je ves uradni stik misijona z rdečimi. Že dolgo so iskali prilike, da ga odpeljejo. Zdaj je prišel čas...

Lažnivi Li je vztrajal pri trditvi, da je od Choua-večkrat prejemal denar za protikomunistično propagando. Jože pa se ni vdal niti za las: "Predobro poznam oba misijonarja in učitelja, da bi mogel kaj slabega o njih govoriti." Učitelj Chou je imel od podplutb vse modre roke, trdno zvezane z žico. Poklicali so njegovo pogansko mater in očeta in jima pred njim govorili: "Prost bo vaš sin, čim prizna, da so ga misijonarji podkupili za protikomunistično propagando." Karel je bled in upadlih oči odkimal z glavo. Odpeljali so ga nazaj v ječo, iz katere ni prišel več. Hčerka Marija je ata zaman čakala. Mama in stara mati pa sta jo vsak dan darovali malikom, saj sta bili v vsem mestu znani, kako sta vražjeverni. Karel je molil za spreobrnjenje obeh in zlasti očeta, ki je dolge noči preigral ob propovedanih igrah za denar. Trpel je, odkar je že poročen Jezusa vzljub-

bil. Saj njegova poganska žena ni imela prav nobenega smisla za njegove ideale. Morda je Bog pripustil, da je njegov križ pripravljaj plodna tla za spreobrnitev domačih.

Lažnivi tatič Li se je pojavil na ulici v svobodi v krasni novi obleki. Rdeči so mu jo poklonili za izdajstvo učitelja Chou-a. Jože pa je zasliševan od rdečih samo cepetal in odrival tri dni vsako jed. Ko so videli, da je fant značajan, so poklicali očeta in mudali v Jožetovem imenu podpisati neki list, za katerega vsebino Jože ni nikdar zvedel. Izpustili so ga z očetom domov in mu zagrozili, naj se varuje tujcev.

Kot blisk se je razširila vest, da je Jože prost. Ljudje so se zgražali, da v Mao-vi Kitajski devetletne dečke mečejo v ječe. Jože pa je prišel ves nasmejan s svojo torbo v misijon in se šel naravnost pred tabernakelj zahvalit Gospodu za svobodo. Ob prihodu na šolsko dvorišče je nastalo splošno vzklikanje: "ZO ZE, WAU SUI!" "Jože - 10.000 let!" To je kitajski pozdrav ob najpristrčnejših čestitkah. Dvignili so ga na ramena in ga poveličevali kot mladega junaka naše šole. Mračno je pogledoval na ta prizor rdeči šolski "nadzornik" misijonske šole, bivši gimnazijski sluga. Hitro je javil incident rdeči šolski oblasti, ki je skušala uničiti zavod. Jože ni prišel več v šolo: oče mu je na pritisk komunistov prepovedal. Pred tabernakelj, k

Trije slovenski lazaristi v misijonu naše zgodbe: sredi sedi g. Franc Jereb, na njegovi levi Janez Kopač, na desni Karel Wolbang, pisec tega članka. Ob misijonarju Kopaču sedi junaški učitelj Chou, Jožek pa je v zadnji vrsti (x)

sv. maši ter k misijonarjem pa je skrivaj še vedno prihajal. Veljal je med vsemi katoličani in učenci za junaka. Upajmo, da bo z našo molitvijo podprt ostal Jezusov ljubljenec.

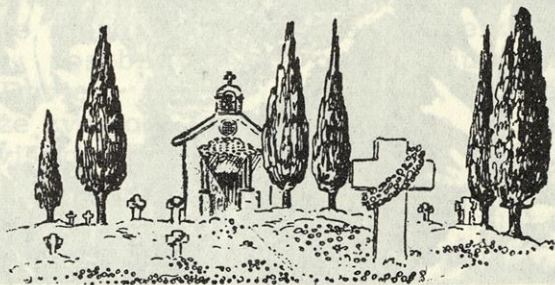
Chou je moral nositi kot kaznjeneč težka bremena skozi mesto. Otroci so ga ob srečavanju pozdravljali in zanj veliko molili. Brez preiskave in obsodbe je bil v zaporu dolge mesece. Propaganda rdečih je ponavljala, da bo učitelj Chou za svoje "zločine" ustreljen. Mnogo otrok starši niso več pustili v misijonsko šolo, ker ima tako "protidržavne učitelje, kot je Chou". Na javnem zborovanju vseh učiteljev in profesorjev je bil Chou označen kot nevarni protidržavni element. Vsi so se ču-

dili, da tako neustrašeno vztraja v dobrem kljub vsemu hudemu, saj je bil po naravi plah človek.

Misijonar pa je razumel, odkod Jožetova in Karlova moč. Oba sta živela ob tabernaklju. In učitelj Karel, ki ga je misijonar z božjo pomočjo ozdravil nadležne kožne bolezni, je misijonarju večkrat povedal: "Rad bi videl, da mi Jezus pošlje kakršno koli trpljenje, da le izprosim svoji ženi in domačim spreobrnjenje." Bog ga je uslišal in mu dal tudi moči, da je preizkušnjo mirno sprejel.

Oba zgleđa, Jožetov in Karlov, pa sta tudi med nekatoličani znova okrepila značajnost in povezanost proti skupnemu sovražniku vere in naroda.

K. W., CM

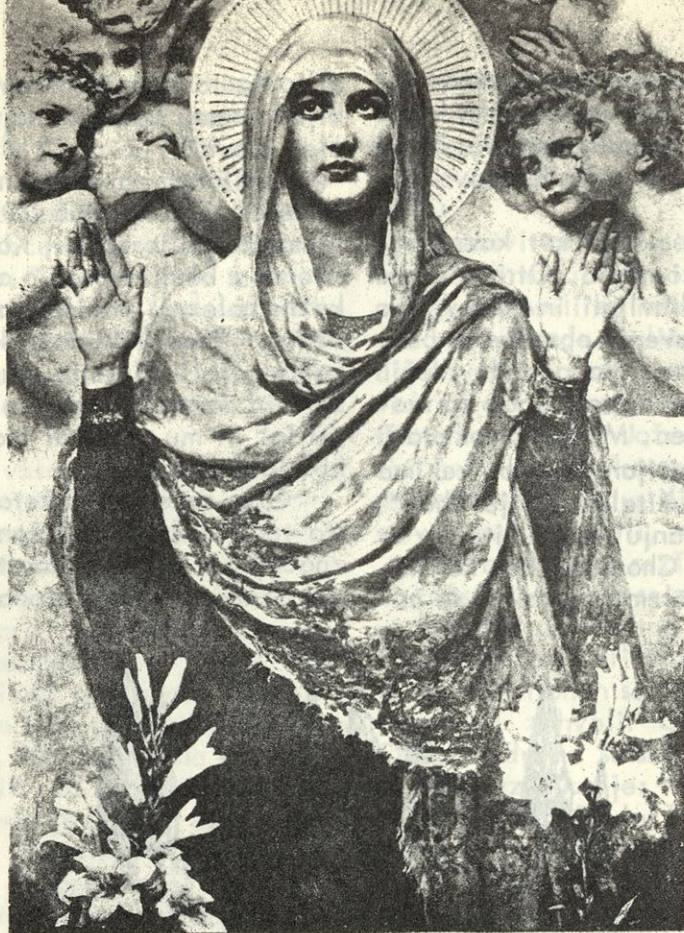

Kaj je človek...

Človek je trava, ki ne stoji dolgo, je senca, ki kmalu preide.
 Človek je pena, ki naglo izgine, je cvetlica, ki kmalu ovane.
 Človek je dim, ki ne traja dolgo, je ogenj, ki se kmalu poruši.
 Človek je list, ki kmalu odpače, je glas, ki kmalu izzveni.
 Človek je reka, ki kmalu odbrzi, je sveča, ki kmalu dogori.
 Človek je steklo, ki se kmalu razbije in sanje, ki ne trajajo dolgo.
 Človek je vosek, ki se kmalu zmelha, je roža, ki se kmalu posuši.
 Človek je meso, ki se kmalu pokvari, je ladja, ki se kmalu potopi.
 Človek je spremenljiv kot aprilsko vreme in nestalen kot cvetni list vrtnice.
 Človek je kot sonce, ki vziđe pa kmalu zajde, ki se zjutraj posveti in še isti večer otemni.

Človek je kratko donenje zvonov in prava pesem "Miserere".
 A v kljub vsemu temu je

človek najlepši, najmočnejši, najhitrejši, najzvestejši, najskrbnejši, najumetnejši, najbogatejši, najsrečnejši na svetu. Najsrečnejši zato, ker je kovač svoje lastne sreče, najbogatejši, ker ima ključke od večne zakladnice božje. Najmočnejši, ker lahko Bogu samemu roke zveže ali odveže, kar se zgodi z gorečo molitvijo.

DEVICA

VERNA

Ta naziv v Marijinih litanijah nima namena opevati vere preblazene Device. Naglasiti hoče samo neomajno zvestobo v njenem devištvu in v njeni od Boga dani nalogi. Zvestoba sledi jasno iz latinskega naziva: *Virgo fidelis*. V slovenščini bi se moral torej naš vzklik pravilno glasiti: Devica zvesta.

Da je tu mišljena njena čednost zvestobe, lahko sklepamo tudi iz tega, ker Marija ni bila verna samo kot Devica, temveč tudi kot Mati božja, v vsem svojem življenju. Tu pa jo nazivamo "verno" kot Devico, torej "Devica zvesta". Sestavljalci litanij so si Marijo s tem vzklikom predstavljali kot nevesto sv. Duha, kot posebno izvoljenko božje milosti za velike, vzvišene namene človeškega odrešenja. Devica - nevesta, nevesta - Devica. Kaj pa zahteva ženin od svoje neveste bolj kot zve-

stobo, zvesto ljubezen?

Zvestoba je gotovo lepa poteza v človekovem značaju. Čednost je, katero zelo cenimo, pri komur jo najdemo. Zahtevamo jo od vsakega, katerega ljubimo in kogar hočemo imeti za svojega prijatelja, nam mora vračati zvestobo za zvestobo. Čednost je, ki se pokaže šele v preizkušnjah, v težavah in žrtvah. Biti komu zvest vsreči ali kadar od nje ga kaj pričakujemo, ni zvestoba, ampak sebičnost. Ako hočeš koga preizkušati, če je res zvest prijatelj, ga postavi na tehtnico v trpljenju! Če ti bo ostal zvest, ga res smeš imenovati prijatelja.

Zvestoba pa je tudi božja lastnost. "Bog je zvest," pravi sveti Pavel. Zahteva pa isto tudi od nas. Vsa naša služba Njemu, naše čednosti, vse mora biti postavljeno na trdno podlago neomajne zvestobe. Brez nje

sploh čednosti ni. Tudi Bog nas preizkuša v zvestobi: s preizkušnjami, trpljenjem...

Abrahamovo zvestobo je preizkusil, ko je zahteval od njega največjo žrtev, ki jo more doprinesti oče: žrtev lastnega sina Izaka.

Preizkusil je zvestobo Jobovo. Mož je bil tako pravičen, da se je Bog z njim satanu kar pohvalil. Pa mu je vzel vse premoženje, družino, mu poslal slednjič težko bolezen. Job pa mu je ostal zvest.

Zato ni čudno, če dela Bog isto tudi z nami. Saj pravimo: Kogar Bog ljubi, tega tepe! Ta palica božja so preizkušnje zvestobe.

V kroni Marijine časti in slave se prelepo lesketa tudi biser te vodilne čednosti. Vse njeno življenje dokazuje zvestobo, posebno pa se pokaže na njej kot Devici.

Čudovito se kaže zvestoba v njenem popolnem devištvu. Prve preizkušnje je morala prestati še kot deklica v templju ob svojih tovarišicah. Niso je razumele v njenem nad vse vzvišenem razumevanju Bogu dane obljube, ki je gotovo usmerjala vse Marijino mišljenje in notranje življenje, to pa se je odražalo tudi na zunaj: v njenem govorjenju in obnašanju. Deklice so jo spoštovale, a zdela se jim je nerazumljiva. One so se v templju samo pripravljale na poznejši poklic vsake žene - na materinstvo. Zelele so biti tako popolne, da bo katero izmed njih Bog izbral za mater obljubljenega Mesija. Zato se je tudi njih govorjenje vrtelo okrog tega poklica.

Ne tako pri Mariji. Zato je bilo samo naravno, da so jo imele kljub

spoštovanju za posebnico. O dekletih pa vemo, kako znajo postreči vsaki, ki živi, govori ali se obnaša drugače kot vsa skupina. Kako hitro pade zabavljica, morda celo smešnje. Gotovo je morala to skusiti tudi Marija. Dasi ta preizkušnja zvestobe ni bila tako težka, je bila zanjo neprijetna.

Marija je v svoji zaobljubi vednega devištva gotovo mislila tudi na svoje priletne starše. Oslabela bosta in ona naj bi jima bila opora in pomoč. V njeni družini bi našla zadnje dni življenja dom in postrežbo. Z darovanjem Bogu jima je to nekako odrekla, kar je bilo boleče za njeno rahločutno ljubezen.

Na najvišjo stopnjo pa je prišla njena preizkušnja pri angelovem oznanjenju, zato njen preplah ni nič čudnega. Naj zavrne tako visoko odlikovanje božje, ali se uda? Njena zvestoba je slavila največje zmago-slavje. Ne, ne sme postati nezvesta svoji zaobljubi devištva! Šele po angelovi razlagi, da obljube s tem ne bo prelomila, je sprejela božje materinstvo.

“Devica zvesta, prosi za nas!” S tem nazivom jo prevzeti pozdravljamo in se nanjo obračamo s ponižno prošnjo. Marija naj tudi nam izprosi popolno zvestobo v čistem življenju. Le tako bomo Kristusov “blagor njim, ki so čistega srca” razumeli v pravem velikem pomenu, Tako bomo v vsem življenju “Boga gledali” v oni čisti in mogočni veri, v kateri Ga je gledala Marija, in mu zvesto služili do konca.

P. Mirsek

MESEČNI MOLITVENI NAMEN

Za svetovni mir

ko natisnil izvodov, kolikor si hotel.

Gutenbergov tisk je prinesel v svet velikanško spremembo. Stara rokopisna sveta pisma, ki so jih pisali redovniki, so bila nekaj redkega in zelo zelo dragega. Saj je bilo v vsakem izvodu delo dolgih let. A zdaj, ko je Gutenberg iznašel tisk, so lahko

Prva tiskana knjiga

Pred 500 leti je Janez Gutenberg izdal prvo tiskano knjigo - sv. pismo. Do tistega časa so svete knjige le prepisovali z roko. Tako se je sv. pismo ohranilo nepokvarjeno od rodu do rodu. Za to prepisovanje so predvsem skrbeli cerkveni redovi. Nekateri redovniki so imeli tako veliko ljubezen do besede božje, da so žrtvovali leta in leta, ko so z vso natančnostjo prepisovali svete knjige. Koliko umetnosti so položili v to prepisovanje! Zlasti začetne črke raznih svetopisemskih knjig in njih poglavij so izredna umetnost.

Gutenberg je bil dober in vnet kavičan, bil je celo tretjerednik sv. Frančiška Asiškega. Ljubil je besedo božjo po zgledu svojega serafinskega očeta. Ko je znašel črke za tisk, torej prvo tiskarno, se je takoj odločil: Prva knjiga na svetu, ki bo tiskana, naj bo knjiga božja - SVE-TO PISMO. Kot stari menihi, tako je tudi Gutenberg uporabil mnogo časa, da je napravil tiskarske črke. Njegova izdaja mora biti zares lepa! Velik pomen Gutenbergove iznajdbe je bil v tem, da je lahko nastavek hranil in črke uporabljajal zopet in zopet znova. Po enem nastavku si lah-

natisnili večje število knjig: delo je bilo hitrejše, lažje in cenejše. Prej je bilo nemogoče, da bi imela vsaka hiša knjigo sv. pisna. S tiskom je prišel preobrat. V petdesetih letih po iznajdbi tiskapa je izšlo že 100 raznih izdaj sv. pisma po latinskem besedilu, takozvani vulgati. Od tistega časa je bilo sv. pismo knjiga, katero so v vseh časih razprodajali v največjem številu. Ni je knjige na svetu, ki bi bila tolikokrat in v takih ogromnih nakladah tiskana, kot je sv. pismo. Samo v letu 1951. je bilo v Združenih državah Amerike in Kanade razprodanih na milijone sv. pisem.

Gutenbergovo sv. pismo je bilo katoliško. Bilo je ravno isto, ki ga je pripravil sv. Jeronim in je bilo uradno sv. pismo. Sv. Jeronim je prevedel in uredil to sv. pismo okrog leta 400 po Kristusu. Svetnik je vse svoje življenje uporabil za študij sv. pisma in nad vse se je trudil, da bi kristjanom vlil ljubezen in spoštovanje do te božje knjige, ki vsebuje besedo božjo. Zatrjeval je: "Kdor ne pozna sv. pisma, ne pozna Kristusa!" Njegove besede so tudi: "Ljubi sv. pismo in Modrost božja

te bo ljubila, ljubi jo in ohranila te bo, spoštuj jo in objela te bo.”

Cerkev je bila vedno čuvarica sv. pisma. Ohranjala ga je čistega in nedotaknjena. Vedno je prosila svoje otroke, naj sveto pismo berejo in naj ljubijo besedo božjo. Papež Leon XII. je zapisal: "Sveto pismo je zato tako važno in sveto, ker ga je sestavil Bog sam."

Ameriški katoličani so na zelo primeren način proslavili 500 letnico Gutenbergovega sv. pisma. Priredili so takozvani svetopisemski teden od 28. septembra do 5. oktobra 1952. V ta teden nemreč pade god sv. Jeronima, ki ga sv. Cerkev obhaja vsako leto 30. septembra. Ameriška vlada je izdala posebne poštne znamke za 500 letni jubilej Gutenbergovega sv. pisma. Izšle so ravno na god sv. Jeronima, 30. septembra. Izdaja teh znamk je gotovo ena najlepših potez ameriške vlade. Zanima nas, če je tudi slavna ameriška zaveznica Jugoslavija storila kaj podobnega v spomin prve tiskane izdaje svetega pisma. Ameriški voditelji se le nekoliko zavedajo, kako velikega pomena za narode je vera. Če se bodo ljudje držali besed in zgledov svetega pisma, bodo gotovo najboljši in najzvestejši državljanji.

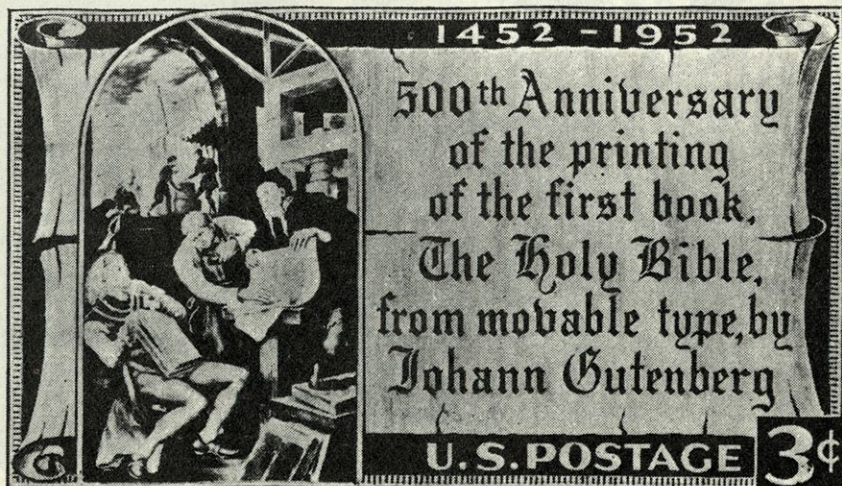
Toda izdajanje poštne znamke za

jubilej prvega tiskanega svetega pisma, nabijanje velikih plakatov za svetopisemski teden na cerkvena vrata še ni dovolj. Če vse ostale dni leta pozabimo na sveto pismo, nam vse to nič ne koristi!

Sv. pismo moramo prebirati. Sv. Jeronim je povedal prav: "Ako ne poznaš svetega pisma, ne poznaš Kristusa!" Cerkev je razpisala posebni odpustek treh let tistemu, ki vsak dan bere sveto pismo vsaj petnajst minut, popolni odpustek pa enkrat na mesec, če ga prebiramo sleherni dan. Ali si bil že kdaj deležen teh odpustkov? Ali sploh imaš sveto pismo v svoji domači knjižnici? In če ga imaš, ali ga res prebiraš in ti ni knjiga samo zato, da se na njej nabira prah? Ali veš, da imamo tudi ameriški Slovenci lepo in priročno izdajo svetega pisma nove zaveze, ki je izšla v Lemontu?

Nujno potrebno je, da se svet povrne k ljubezni do pisane besede božje, k ljubezni, ki je toliko svetih mož in žena priganjala, da so vse svoje življenje posvetili tej božji besedi. Povrniti se moramo k ljubezni, s katero je delal Janez Gutenberg, ko je pripravljaval prvo izdajo tiskanega svetega pisma. Ko je Gutenberg umrl, ni bil bogat človek. Zapustil pa je svetu zaklad, ki ga ni mogoče preceniti.

O.H.

PIERZ
 MISSIONARY TO THE CHIPPEWA INDIANS
 ESTABLISHED THE FIRST CATHOLIC
 PARISH IN CENTRAL MINNESOTA
 AT CROW WING, 20 MILES UP RIVER
 FROM THIS SPOT IN
 1852
 ONE YEAR LATER HERE AT
 BELLE PRAIRIE
 HE ESTABLISHED WHAT WAS TO BE
 THE OLDEST PERMANENT PARISH IN
 THE DIOCESE OF ST. CLOUD

Slovesnosti stoletnice "očeta šentcloudske škofije" se je udeležilo devet slovenskih duhovnikov. Zbrani pri Pirčevem spomeniku stoje na desno od prevzv. škofa dr. Gregorija Rožmana: Mons. Oman, Jože Perčič, Edvin Oman, Karel Pečovnik in Janez Dolšina. Na škofovi levici so Viljem Furlan, p. Odilo Hajnšek OFM, Jože Vovk in Jože Vogrin.

Most Rev. E. Bartholome, pomožni šentcloudski škof blagoslavlja Pirčev spomenik v Belle Prarie, Minn. (Dne 22. septembra 1952.)

Desno: S
 ti so ga
 Prarie,
 Furlan,
 na Pirče
 nfeigned
 Spodaj d
 spomenil
 Spodaj: E
 Pirca, k
 blagoslov

desno: Spomenik našega rojaka Pirca, ki so ga postavili ob stoletnici v Belle Prairie, Minn. Pred njim stoji Rev. V. Furlan, pisatelj jubilejnega angleškega Pirčevega življenjepisa "In Charity Unfeigned".

Spodaj desno: Leva plošča trodelnega spomenika s podatki o našem rojaku. Spodaj: Bronasti spomenik misijonarja Pirca, ki so ga dne 1. septembra 1952. blagoslovili v St. Cloudu, Minn.

FATHER FRANCIS XAVIER
PIERZ
MISSIONARY TO THE CHIPPEWA INDIANS
ESTABLISHED THE FIRST CATHOLIC
PARISH IN CENTRAL MINNESOTA
AT FROWN WING 20 MILES OFF
FROM 1845 SPOT IN
1852
ONE YEAR AFTER HE LEFT AT
BELLE PRAIRIE
HE ESTABLISHED WHAT WAS TO BE
THE OLDEST PERMANENT PARISH IN
THE DIOCESE OF ST. CLOUD

THEY FIRST PARTISHERS WERE
FRENCH CANADIANS IN THE FIVE
MILE BELONGING TO THE FATHER
FATHER PIERZ HIMSELF & NOTED
FRANCO-CANADIAN & BROTHER
THE DE LAUSSE-HUNGARIAN & P
INTRODUCED TO THE NEW WARS
SETTLERS OF HIS OWN FIDELITY
COURAGE AND FAITH
FRUIT OF HIS NOBLE PURPOSE
THE GREAT CATHOLIC COMMUN
THE DIOCESE OF ST. CLOUD
MOTHER BIRTH - 1805 DIED
MONT PEPPER BARBINGOME
TRIESTE ITALY

PIERZ CHRONOLOGY
BORN IN KAMNIK, CARNIOLA
1785. ORDAINED PRIEST, 1813.
MISSIONARY TO THE OTTAWAS
OF MICHIGAN, 1835-1852, & TO
THE CHIPPEWAS OF MINNESOTA
1852-1873. PASTOR TO HIS
COLONISTS, 1853-1856. AT THE
AGE OF SEVENTY JOURNEYING
ON FOOT FROM SETTLEMENT TO
SETTLEMENT. RETURNED TO HIS
HOMELAND, 1873. DIED IN
LJUBLJANA 1880.

PIERZ CHRONOLOGY

BORN IN KAMNIK, CARNIOLA
1785. ORDAINED PRIEST, 1813.
MISSIONARY TO THE OTTAWAS
OF MICHIGAN, 1835-1852, & TO
THE CHIPPEWAS OF MINNESOTA
1852-1873. PASTOR TO HIS
COLONISTS, 1853-1856. AT THE
AGE OF SEVENTY JOURNEYING
ON FOOT FROM SETTLEMENT TO
SETTLEMENT. RETURNED TO HIS
HOMELAND, 1873. DIED IN
LJUBLJANA 1880.

Pred kratkim so začeli predvajati nov krasen film z naslovom "Čudež naše ljube Gospe Fatimske," ki ga je v barvah izdelala ena največjih ameriških filmskih družb, ki pri vsem tem niti nima katoliškega značaja. Svet se le zanima za dogodke, ki so se v Fatimi dogodili pred 35 leti, ko je Marija pozvala svet k spreobrnjenju in pokori.

Del filma je bil posnet v Fatimi ob priliki zaključka svetoletnih slovesnosti, ko je romarski kraj zagrnila milijonska množica iz vsega sveta.

Simbol Amerike je orel. Zato ga tudi imamo v vseh državnih pečatih, kar ste že gotovo opazili.

Ko bi bilo po predsedniku držav Benjaminu Franklinu, bi veljal za simbol naše države turkey, puran. Takole je utemeljil svoje mnenje Franklin: "Orel ne

prikazuje glavnega načela naše države. Orel preži na manjše ptice in jih pobija. To vendar ni naše načelo! Kako naj bo tak ptič simbol naše države? Naš pristno ameriški ptič je puran - turkey. Tu je doma. Tu di puranse v divjem stanju dvigne zelo visoko, je pamiroljubna ptica. Ko bi odločal jaz, bi odločil purana, ne orla!"

Število katoličanov v Združenih državah ameriških raste dvakrat hitreje kakor število prebivalstva. Od vsega prebivalstva USA je bilo leta 1936. 15,6 odstotkov katoličanov, danes pa jih je malo pod dvajset. Število je poskočilo v šestnajstih letih od 19, 914. 927 na 29, 240. 343.

Zanimivo je pri tem tudi dejstvo, da je bil največji porast katoličanov ravno v državah, kjer je katoliška Cerkev najmanj razvita in prevladujejo vse mogoče protestantske sekte.

Tudi ti, ameriški

Slovenec, ki bereš te vrstice, si vštet v tem številu. Vprašaj se in si odgovori: Ali si pravi katoličan, ali katoličan le na papirju? Ali vršiš svoje krščanske dolžnosti in si ostal zvest kakor skala trdni veri s slovenskih očetov?

Pred kratkim smo praznovali petstoletnico tiska. Večina ve, da je tisk iznašel Janez Gutenberg, ki je tiskal tudi prvo knjigo - sveto pismo. Ne ve pa to, da Gutenberg ni bil samo dober katoličan, ampak je bil celo tretjerednik sv. Frančiška. Živel je v frančiškanskem samostanu v Strassburgu, kjer je s pomočjo frančiškanov napravil tudi prve tiskarske poskuse

Ko bi ne bilo skromnega redovnika Gutenberga, bi tudi komunisti ne mogli izdajati svojih kvarnih publikacij, ki zastrupljajo svet. Toda Gutenberg je s svojo prvo knjigo - svetim pismom pokazal, naj tudi tisk služi le dobri stvari, naj nas vodi k Bogu. Žalostno, da svet njegovo veliko iznajdbo tako grdo izrablja.

Misijonski znamkar-klub v katoliškem kolegiju v Woodstocku, Md. je v dvajsetih letih poslal jezuitskim misijonom krasno dolarsko vsoto 50.000. Ta denar

so zbrali študentje zgolj s pridnim zbiranjem že rabljenih poštних znamk. Saj bi človek skoraj ne mogel verjeti.

Ko bi ameriški Slovenci poslali rabljene poštne znamke v Lemont, bi z njimi najbrž lahko pokrili vse tri naše gričke. Zrno do zrna pogača... Naši misijonarji bi lahko dobili samo od tega lepo podporo. Kaj pravite?

Zanimivi sta dve izjavi naših ameriških kandidatov za predsedniški stolček.

Governor Stevenson je dejal v enem svojih govorov, "da je vera naš največji zaklad; da je vera najgloblji temelj, na katerem se tvori moč in gotovost republike".

General Eisenhower pa je nedavno poudaril, "da je vodstvo svobodnega naroda osnovano na veri in da je samo oni narod dovolj močan prevladati tiranijo, ki ima dovolj vere v Boga". Pri tem se je skliceval na ameriško tradicijo in na ustvaritelje Združenih ameriških držav, ki so bili globoko verni možje.

Kako se te izjave razlikujejo od onih, s katerimi pitajo v dragi slovenski domovini že otroke osnovne šole: da

je namreč "vera opij za ljudstvo" in "da je treba čim prej pomesti s tem srednjeveškim misticismom, ki je slovenskemu narodu samo škodil..."

Katoliška in protestantska Filmska liga sta priredili od 20. do 23. oktobra skupni filmski festival v Dusseldorfu v Nemčiji. Njegov namen je bil pospeševati smisel za dobre in dostojne filme in organizirati sodelovanje obeh veriozpovedi pri proizvodnji dobrih filmov. Slabi filmi so danes gotovo eno najhujših zlov, ki preplavljajo ves svet in kvarijo mladino. Tukaj postaviti uspešen jez bi bilo gotovo rešitev perečega vprašanja vzgoje mladine "naprednega" dvajsetega stoletja.

Iz opustošenih kitajskih misijonov je prišlo potrjenje poročila, da so komunisti umorili misijonskega škofa Forda (provincija

Kwangtung). Že od decembra 1950. so ga vlačili iz zapora v zapor, ga na vse načine poniževali. V sprevedu so ga vlačili okrog, da ga je nahujšana množica pretepala s palicami in kamenjala...

Kaj je škof Ford napisal Kitajski, da si je zaslužil ime "izdajalca" in "izžemalca ljudstva"? Od leta 1918. je deloval z vso ljubeznijo med kitajskim narodom, mu zidal šole in sirotišnice. Ohranjena je molitnica, ki jo je sestavil ob prihodu v misijone: "O, Gospod, napravi nas za stopnice, po katerih bo množica prišla k Tebi... in četudi bomo poteptani in končno izrabljeni - Kraljeva pot bomo v brezciljni Kitajski..."

Katoliška Cerkev je na take svoje junake res lahko ponosna.

Komunisti, pa naj že opravljajo svoj uničujoči posel kjerkoli po svetu in pod katerimkoli izgovorom, bodo nekoč le morali kloniti. Kajti resnica je večna.

Mesečni misijonski namen

Socialna pravičnost v Severni Afriki

VITEZ NAŠE

Leo E.
Lovasik
* 1921.
† 1943.

LJUBE GOSPE

Prevedel
p. Odilo
O.F.M.

Strdnim
zaupanjem v
srcu in s po-
božno moli-
tvijo na ust-
nicah sem še

vedno gotov, da se še vidimo. Mor-
da bomo že prihodnji 4. julij dva-
kratno slavili: za to in prihodnje le-
to skupaj. Do takrat pa, draga ma-
ma, sklanjaj svojo glavo samo v
molitvi! Sicer pa nosi glavo in srce
ponosno dvignjeno in vedno zaupaj v
sveto previdnost božjo ter v var-
stvo Matere božje! V teh dveh za-
vetiščih me lahko, mati, vedno naj-
deš. Božja ljubezen naj bo z vami
vsemi! (Anglija dne 4. julija 1943.)

Z NARAVO IN BOGOM

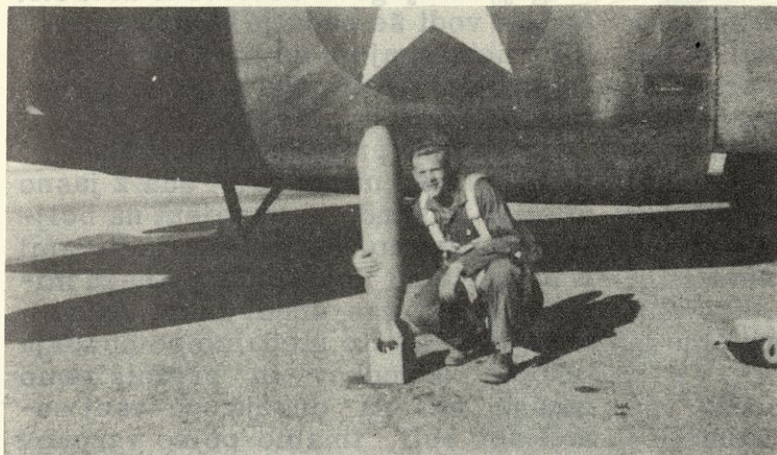
Mama, danes sem bil pri sveti
maši v neki zelo majhni cerkvi. Do-
bri duhovnik je na pragu vsakega
posebej pozdravil, nato je šel po
sredi cerkve proti oltarju in opazo-
val, če so prišli vsi farani. Njegov
govor je bil tako zanimiv, da se ni
med vso pridigo nihče premaknil,
četudi je trajala celo uro. Presene-
čen sem bil nad globoko vernostjo
teh ljudi. Zbor je prepeval med ma-
šo latinske pesmi z istimi melodija-

mi, ki jih pojemo doma v Ameriki,
zato se mi je zdelo, da sem v do-
mači farni cerkvi. Dragoceni tren-
utki službe božje napravijo, da mi
srce ves dan veselo utripa in me
sili, da mislim na vas. Tako sem
čutil, kakor bi bil res ves dan s
teboj, mama.

Ko to pišem, se sonce molče
spušča k zatonu ter počasi zagrinja
svojo svetlobo. Njegovi žarki pro-
nicajo skozi bujno zeleno grmičevje
pred mojim oknom. Vse je sveže in
zeleno - prekrasni simbol miru in
sreče. Še ptički veselo cvrčijo. Ži-
vimo v tipični angleški pokrajini, o
kateri sem včasih tako rad bral v
povestnih knjigah. O takihle prizorih
sem sanjal dolga leta, zdaj pa jih
imam v resnici pred seboj, mama.
Ves srečen sem, če morem opazo-
vati naravo v taki veličastni obliki.
To je vzrok, zakaj tako ljubim An-
glijjo, ki je polna teh mirnih naravnih
lepot. Ko bo vojna končana, se
bom še vrnil semkaj, da bom vdiha-
val veličje dežele.

Ob tihih urah sončnega zahoda
napravim navadno sprehod skozi
gozd. Pot me pripelje do kmetije,
kjer na poljih vse bujno raste in u-
speva. Tam gledam ob sončnem za-
tonu vso to lepoto in ob koncu dneva
šepetam molitev, zahvaljujoč Stvar-
nika in proseč ga blagoslova zase in

Naš Leon

vse domače. One krasne vrste psalma ponavljam sleherni dan: "Četudi bi hodil sredi smrtnih senc, se hudega ne bom bal, ker si Ti z menoj. Tvoja šiba in Tvoja palica sta mi v tolažbo..." /Ps 22, 4-5/. Tako molim zdaj bolj goreče in pogosteje kot kdajkoli prej. Zadovoljnost in notranja sreča sta moj delež. Moli, da bi vedno tako ostalo, mama! Čudovito je, koliko poguma, tolažbe in upanja dobim pri molitvi teh vrstic iz psalma. (Anglija, 11. jun. 1943.)

V SVETIŠČU SREČE

Nadvse si me osrečila, mama. Zakaj? Danes je dospela prva pošta od doma, sploh prvo pismo, ki sem ga dobil v tem bojnem vrtincu. Sem se ravno vrnil s poleta, ki je trajal vse popoldne. Po večerji sem šel k svojemu ležišču in tam sem našel kar štiri V-pisma. Gosh! Saj sem od veselja poskočil dva čevlja visoko. Kako napeto sem že pričakoval sporočila od doma, ko že skoraj dva meseca nisem dobil nikakega pisanja. Saj nisem vedel, kaj naj bi vam pisal: povedal sem že vse, kar sem vedel in znal. Da pa ni bilo nobenega odgovora, to me je že skoraj malo jezilo. Tako se mi je zdelo, kot bi govoril sam s seboj v prazni sobi. Zato sem zdaj toliko bolj srečen, ko vidim, da ste le vsa moja pisma

srečno prejeli. Saj sem skušal pisati čim pogosteje, ker dobro vem, kaj vam pomeni ena sama moja beseda, zlasti še, če pove o moji sreči in zdravju. Zato pa si lahko predstavljate, kako zelo sem sam hrepenel slišati zagotovilo, da ste zdravi tudi vi.

Srečen sem, da lahko potujem in uživam lepoto novih krajev. Povsod je lepo, mati, najlepše pa je doma. Dom pomeni za-

me vse, saj me veže nanj toliko svetih spominov, toliko predmetov, ki jih božam, toliko oseb, ki jih ljubim. Naš dom je zares svetišče sreče. Tu tiči vzrok, da tolikokrat k Bogu molim, naj nas blagovoli vselej ohraniti tako tesno združene. (Anglija dne 20. julija 1943.)

PROSTI ČAS

Na našem dnevnem redu niso le poslovne stvari, šola in poleti - tudi čas počitka imamo. Svoj prosti čas porabim v glavnem za branje. Berem tudi med drugimi urami, če le morem ujeti kako trohico časa. Prebiram dnevne liste in revije, znane knjige in pesmi. Vsak drugi dan uporabimo nekaj ur za igro z žogo, da ne pridemo iz vaje. Doslej je bilo naše krilo nepremagljivo. Gotov sem, da bomo zmagovalci tudi v bodoče. Pa tudi v resničnih bitkah, kjer morata moč in razum med seboj kar tekrovati za zmago v pravični stvari.

Nekaj časa imam vedno odmerjenega za molitev. Globoko zaupanje imam v svojo vero, zlasti kadar je vse iz ravnotežja in se prične majati. Ničesar se ne bojim, ker se zanašam na duhovno pomoč vaše domače molitvene fronte. In to pomeni zame vse. (Anglija, 20. julija 1943.)

V BOŽJIH ROKAH

Mama, nocoj obhajam obletnico vstopa v vojaški stan. Ne morem misliti na kaj drugega, kakor na spomin, kar se je zgodilo pred letom dni. Moral sem vzeti slovo od svojih dragih, zapustiti dom in prestopiti prag v novo življenje. Prišel sem v razmere, o katerih nisem nič vedel, še sanjal ne o njih. Domovina me je klicala in rad sem se ji odzval. Kakor pred letom, tako tudi danes sprejemam vse in upam, da se bo vse najboljše izteklo.

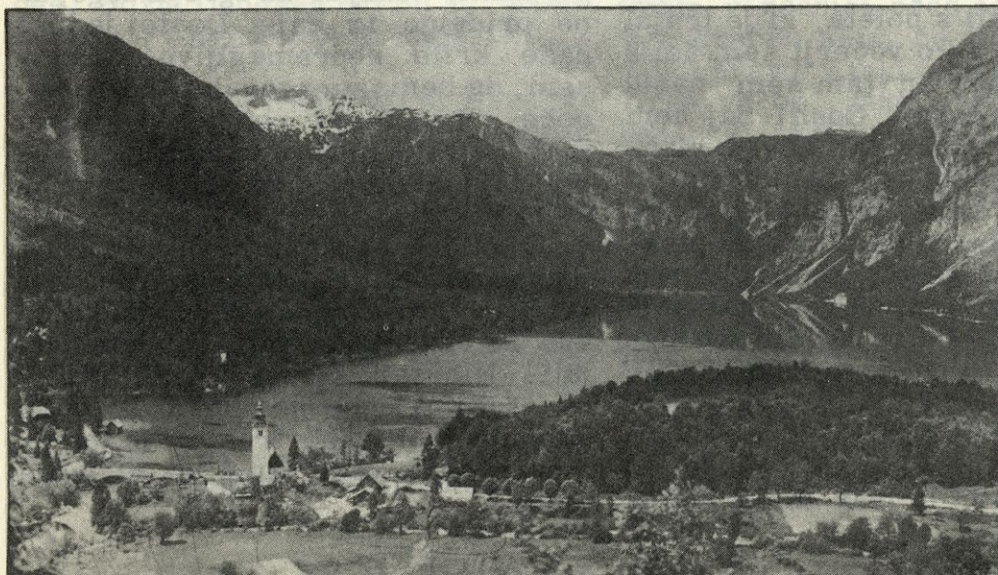
Večer pred odhodom je bilo vse pripravljeno: saj sem dva tedna delal samo za odhod. Misel na vojaški stan je bila v mojem srcu že dolgo prej, preden sem se odločil. Mislim sem stopiti k marini. Skušal sem te prepričati, mama, kako močna je moja želja, da bi sledil svojim ameriškim rojakom, ki se borijo v vojski, in jim ponudil svojo roko. Končno se mi je posrečilo in ti si na to pristala. Pa to ni bilo v skladu z božjo voljo. Sam Bog je pokazal, da ni njegova volja, da bi služil kot vojak marine: dva izgubljena zoba gotovo ne moreta zadrževati moža od boja za domovino. Izročil sem se za vso bodočnost v božje roke - in po enem letu sem tu, mati... Še vedno se držim Njegove volje, Njegove že-

lje. Svojo varnost in svoje uspehe dolgujem njegovi očetovski dobroti. Najme vodi še nadalje! Marija, Kraljica neba, naj bo na moji strani, ko se dvigam proti nebu v njenem imenu.

Kaj ima prihodnje leto pripravljeno zame, ni znano. Toda z jasno mislijo in s trdnim upanjem na boljše nadaljujmo s svojimi molitvami k najvišjemu Poveljniku, Knezu miru. On naj vse uredi tako, da bo v naše dobro. Ko gledamo po obzorju tekočih dogodkov in premišljamo zmage našega orožja po vsej zemeljski obli, imamo polno vzrokov za gotovost: zmaga bo naša, ker ni mogoče premagati pravice! Toda zdaj še ni vse pridobljeno, mama! Zato se goreče držimo svojih upolnih vzorov, kot smo se jih držali doslej. Že davno sem začel moliti za zmago miru, za boj zanj sem pa tudi vedno pripravljen. Prepričan sem: kadar pride čas boja, bodo moja moč, moj pogum in moja odločnost služili dobri stvari.

Eno leto je minilo, odkar sem te zapustil, mama. Molim v namen, da bi z vami sedel k mizi za slavnostni obed mojega povratka, še predno bo minilo prihodnje leto. Toda, kakor Bog hoče! (Anglija, 21. julija 1943.)

Nadaljevanje prihodnjič

Bohinjsko jezero

Duše pomočnice

Pred nekaj leti sem bral članek z naslovom: Propaganda za duše v vicah. Ker imam veliko zaupanje v molitev k dušam v vicah že od rane mladosti, sem se že takrat odločil, da bom ob priliki še sam napravil malo propagande za te svoje duše - pomočnice. Za vse mogoče na svetu ljudje uporabljajo propagando: za slabo in dobro. Zakaj bi še vernim dušam ne pomagali z njo?

V življenju imam nešteto zgledov, kako so mi pomagale verne duše. Le poslušajte jih nekaj! Vsaj meni se zde zelo zanimivi.

+ + +

Kot štirinajstletni dečko sem moral oditi v mesto. Dobil sem službo pri nekem trgovcu na debelo in drobno, da bi se pri njem izučil za trgovskega pomočnika. Gospodar je bil sicer veren in dober človek, siten in natančen pa tudi tako, da sem mu mogel le redkokdaj ustreči. Zlasti me je vedno mikastil zaradi tega, ker zjutraj nisem o pravem času vstajal. Hotel je namreč, da je bilo do sedme ure, ko smo trgovino odprli, vse pripravljeno, počiščeno, pometeno... Na vse načine sem se trudil, da bi se zbudil o pravem času, pa kar ni in ni šlo.

Pri hiši je bil starejša in zelo pobožna žena Micka, ki je sleherni jutro že zgo-

daj odhajala k maši. Neki večer sem stopil k njej in jo prosil, naj bi me vsako jutro zbudila, ko bo odhajala od doma. Res bi bilo to že ob petih, jaz pa bi rad poležal vsaj še pol ure. Toda rad bi žrtvoval pol ure spanja, da le ustrezem svojemu gospodarju.

Ko sem ji razložil svojo težavo, mi je zagotovila, da me prav rada zbudi. Pristavila pa je, da bi se vsako jutro lahko sam zbudil, če se bom ravnal po njenem nasvetu. "Vsak večer zmoli s polnim zaupanjem očenaš za duše v vicah, pa te bodo one poklicale. Zbudil se boš tisto minuto, katero boš hotel." Dalami je še nekaj materinskih naukov in me utrdila z nekaterimi primeri uslišanj iz lastnega življenja. Vesel sem odšel od nje.

Predno sem se spravil spat, sem res zmolil očenaš. Nato sem mirno zaspal v prepričanju, da se bom drugo jutro o pravem času zbudil.

In zjutraj? V spanju sem čisto razločno slišal: "Lojze, vstani!" Zbudil sem se in se takoj začel opravljeni. Naenkrat pa sem se spomnil: "Kdo pa me je poklical? Koliko je ura?" Pogledal sem. Točno pol šestih, torej čas, ko sem se sleherni dan namenil vstati. Spomnil sem se Micke, razgovora z njo in očenaša, katerega sem zvečer zmoli za verne duše. Torej so me le poklicale verne duše...

Kot dečko sem si vse to težko predstavljal. Podvomil sem in se prepričal, da me je poklicala sama Micka. Toda videl sem, da so bila vrata zaklenjena in v to poslopjesplohni mogla brez ključa, ki sem ga sam hranil. Poleg tega je ona vselej odhajala v cerkev že ob petih... Torej so me le zbudile verne duše, katerim sem se priporočil.

Od tistega dne nisem nikoli več zalezal in gospodar je bil zelo zadovoljen z menoj. Sleherni večer sem zmolil očenaš po nasvetu dobre Micke in vsako jutro sem se zbudil točno ob pol šestih.

To mi je dalo tudi dosti misliti. Koliko morajo biti te uboge duše v vicah potrebne naše molitve in pomoči, ako že en sam očenaš toliko odtehta pri njih. Namenil sem se, da bom še večkrat pomolil zanje in se jim tudi priporočil v kakem drugem primeru, naj mi pomagajo v življenju. Velikokrat sem to storil in nikoli nisem bil razočaran.

+ + +

V požaru prve svetovne vojne. Bil sem na italijanski fronti od italijanske vojne napovedi in skoraj do poloma. Tisti večer sem bil prideljen oddelku, ki je imel nalogo dokončati delo na cesti pri Kostanjevici na Krasu. Maskirali smo jamo, kakih pet metrov globoko in prav toliko široko, ki bi naj zadržala sovražne tanke in topove, če bi sovražnik predril fronto. Ob jami na naši strani pa je bil še močan zid, poldrug meter visok nad višino ceste.

Naša naloga je bila pokriti jamo z deskami, nanje pa nametati tanko plast gramozja in cestnega prahu. Tako bi neprijatelj ne opazil pasti ter bi zavozil naravnost v jamo. Prodiranje bi bilo začasno ustavljeno in naši bi imeli čas napraviti protinapad ter sovražnika zavrniiti.

Ko sem opoldne zvedel, kam sem dodeljen to noč, sem se takoj spomnil duš v vicah. Z njimi sem si bil že tako "na roko", da sem jim popolnoma zaupal. Prepričan sem bil, da mi bodo izprosile srečno noč, četudi je bilo mesto silno nevarno. Maskirana jama je bila med obema frontama in pri njej ni bilo šale. Zato sem se že popoldne stisnil za neko skalo, ob kateri

Od dvanajstih - edini živi...

je rastel brinjev grm, in zmolil za verne duše žalostni del rožnega venca.

Ko se je stemnilo, smo se začeli plaziti proti omenjeni točki. Dvanajst nas je bilo. Bila je silno temna noč, zato sta obe fronti izstreljevali svetilne rakete. Z obeh strani so švigale čez nas ter osvetljevale prostor med sovražnima linijama. Vselej, kadar je švignila raketa nad našimi glavami, smo morali popadati na zemljo, da bi nas Italijani ne opazili. S tem je bilo naše delo zelo otežkočeno in je le počasi napredovalo.

Kljub naši pažnji pa nas je moral sovražnik opaziti. Naenkrat so začele mimo nas žvižgati puškine kroglice in se praskajoče odbijati od skal. Za krogliami pa so že prileteli šrapneli. Prvi, drugi, tretji... in vedno več. Nič več nismo mogli zdržati: vsi smo se umaknili za betonski zid.

Ko smo se nekaj trenutkov tiščali za zidom, se je na desni strani blizu nas s strašnim pokom razletela prav težka granata. Kmalu ji je sledila druga na levi. Tedaj mi je kar nekaj reklo: "Lojze, beži!" Tisti hip sem se dvignil in se pognal proti razvalinam Kostanjevice.

Komaj sem dosegel skoraj docela podrto prvo hišo, ter se pognal za zid in kup

kamenja ob njem, že je ozračje pretresel strahovit pok. Sledilo je padanje kamenja in granatnih izstrelkov krog in krog mene. Nato še en pok in zopet se je vse umirilo...

Malo sem počakal, potem pa se povzpел po kamenju do vrha zidu. Imel sem temnoslutnjo, ki me ni varala. Ko je prva svetilna raketa osvetlila prostor, kjer sem pustil tovariše, sem videl strašno razdejanje. Granata je zadela v polno. Betonske-

ga zidu ni bilo več, trupla vojakov pa so med kamenjem ležala vsa razmesarjena. Razen mene od dvanaajstorice niti eden ni ostal živ ...

Odplazil sem se do svoje bojne črte in poveljniku javil nesrečo oddelka. Srce pa mi je bilo polno hvaležnosti dobremu Bogu. Uslišal je prošnje trpečnih duš, katerim sem se priporočil, ter mi ohranil življenje.

Konec prihodnjič
Lojze Ambrožič

Jegličeva smrt

Objavljamo nekaj odlomkov iz knjige NADŠKOF JEGLIČ, ki jo je napisal Mons.dr. J. Jagodic. Izšla je v Celovcu.

Jz Ljubljane sta nadškofa spremljala nazaj v Stično profesor Kovačič in odvetnik Voršič, ki sta se pripeljala skupno do Ljubljane. V Stični sta ostala pri obedu. Ko sta se poslavljala od nadškofa, se je razvil sledeč ganljiv pogovor, ki ga je slišal opat: "Prihodnje leto vas bomo pa zopet prosili, da pridete." - "Na moj pogreb boste prišli, na moj pogreb." - "Kadar se pa to zgodi, bomo vsi pri vas, vsi vas bomo spremili in na vaš grob bomo romali, tam molili." - "Dobro, za to pa prisrčno prosim."

Naslednji dan, 1. julij, je mirno in brez vsakih posebnosti potekel. Nadškof ga je preživel po svojem dnevnem redu. Ker je bilo prvega v mesecu, je prejel nadškof svojo pokojnino in takoj napisal položnice in nakaznice, po katerih je hotel drugi dan odposlati denarne zneske na naslovljence. Tako zelo točen je bil. Na mizi je pustil tudi listič z besedo "Čeč", da se ne bi pozabil zahvaliti ravnatelju Čeču, ki mu je zadnji mesec večkrat dal na razpolago svoj avto. Mizo je pustil prazno in pospravljeno kakor vedno.

Dopoldne in popoldne je še bral ob

svoji delovni mizici ob oknu. Pustil je odprto slovensko sv. pismo pri 15. poglavju 1. Pavlovega pisma na Korinčane, kjer apostol piše o vstajenju mrtvih. Ob njem je pustil nemško sv. pismo, odprto pri 2. poglavju Apostolskih del, poleg pa Hojo za Kristusom, odprto pri 25. poglavju, kjer govori Tomaž Kempčan o "firma pax cordis" - o trdnem notranjem miru. To nam razodeva, kaj je Jeglič zadnji dan premišljeval.

V kapeli, kjer je tisto jutro zapraznik presvete Krvi zopet maševal, je posvetil Najsvetejše in premolil dolge ure v pogovoru s svojim Bogom. Ker je bil četrtek, je šel k spovedi. Njegov spovednik je bil stiški župnik p. Benedikt. "Vsak teden sem opravil spoved," je pravil nekaj dni prej, "vsak teden. Zdi se mi, da sem vse poravnal. Pa če bi še kaj bilo, bi rad povedal. Zelo rad bi povedal in poravnal."

Naslednje jutro, 2. julija - bil je praznik Marijinega obiskanja in prvi petek - je kakor običajno strežnik Jože čakal nadškofa v kapeli od pol pete ure dalje. Vsako jutro je namreč ob tem času pogledal v kapelo, če gori večna luč, in vsako jutro našel škofa že v kapeli. Nadškof se je sam oblačil in je smel Jože v spalnico šele, ko je odšel nadškof v kapelo. Jože je čakal, da bi šel spalnico uredit. Ko nadškofa ob petih ni bilo v kapelo, je šel do vrat spalnice in začel trkati in klicati. "Vstanite, le vstanite," je rekel, "ura je že pet, bova pozna!" Sprva je mislil, da je nadškof malo poležal, ker se je truden vrnil iz Celja. Ko ni bilo nobenega glasu, je odprl vrata in zagledal pred seboj presunljivo sliko... Nadškof je ležal na tleh poševno med mizico ob oknu in in umivalnikom, naslonjen na desno stran. Ob umivalniku so bil tla polita z vodo, nadškof je sunil z nogo posodo, ko je padel. Pri nogah na tleh je ležala njegova

suknja, s katero je bil vedno ogrnjen, ko se je zjutraj oblačil in umival. Bil je že oblečen v hlače in obut. Rokave od srajce je imel privihane, pravkar se je bil namreč umil; voda v umivalniku je bila skaljena od mila. Jože nadškofa pokliče in ko ne dobi odgovora, steče ven na hodnik klicati menihe, ki pa so bili vsi v cerkvi. Opat je takoj prihitel iz spovednice, dal nadškofu, ki je bil še topel, odvezo in sveto maziljenje. Če je bil še živ, ali kako dolgo je bil še živ, nihče ne more vedeti, kajti ko je stiški župnik pripeljal zdravnika dr. Fedrana, so mogli ugotoviti samo še smrt možganske kapi, ki je nadškofa morala zadeti med pol peto in peto uro. Usodno je bilo, da je bil nadškof sam. Če bi bila pri roki hitra pomoč, morda ne bi bil še umrl. V Gornjem graduga je bila zadela tudi kap, pa je padel na nos in ker mu je odteklo precej krvi, je polagoma okreval. Tako pa je bila smrt neizbežna. Nadškof Jeglič je bil mrtev . . .

Na Marijin praznik in na prvi petek! "Pridi k nam tvoje kraljestvo po Mariji!" je bilo nadškofovo geslo, malo pred smrtjo pa je zapisal v zasebnem pismu: "Blagor jim, ki umrjo v presv. Srcu Jezusovem in pod pokroviteljstvom Nje, ki je posrednica vseh milosti božjih!" Bog mu je dal milost, da je s tega sveta odšel na dan, ko je Cerkev praznovala oboje. Drugo milost mu je naklonil z naglo smrtjo. Pol leta prej je zapisal svojemu nečaku: "Posebnega trpljenja se ne bojim; a čeprav molim vsak dan: Gospod Jezus, že zdaj sprejem ravnodušno in voljno iz tvoje roke kakršnen koli način smrti in kadar koli je tebi všeč, z vsemi stiskami, mukami in bolečinami, - kljub temu me nekoliko zazebe, kadar se spomnim na morebiti dolge bolečine..."

Tako je storil Jeglič tudi ta svoj poslednji korak hitro, odločno, nenadno, kakor je storil rad ob največjih odločitvah v svojem življenju: v molitvi in samoti je premislil, pretehtal, potem pa planil... Ni umrl kot hirajoč starček ponoči v postelji, obdan od svojcev, ki naravnega konca že dolgo pričakujejo - zgrudil se je, ko se je danilo, stoje in sam, pripravljajoč se na svoje vsakdanje delo.

Jegličev grob

Sv. Lovrenc

Takole
je bil
po boju
izmučen
sv. kralj
Edvard

Sv. Katarina muč.

Parada "svetnikov"

Ameriško maškera-
rado "Halloween" so si izmislili prote-
stantje na predvečer praznika vseh svetih sa-
mo zato, da bi smešili dneva, ko se katoliška
Cerkev spominja zveličanih in pa vernih duš,
ko postavlja v cerkve rakve in ima obrede na
pokopališčih. Seveda se je danes ta izvor že
zabrisal in imajo tudi katoliški otroci s tem
vseameriškim praznikom veliko veselje.

Da bi dala vsej stvari katoliški verski
značaj, je šola fare sv.
Mihaela v Miami, Fla.
organizirala otroško parado
svetnikov. Otroci so imeli silno
veselje, ko so "se šli kar ves dan
svetnike". Šola se je predstavila s
370 različnimi svetniki. Seveda
je bilo po več Marij, sv. An, sv.
Mihaelov itd... Drug drugega
so spraševali: "Kateri svetnik
sem?" in ugibanja ni bilo ne
konca ne kraja.

Seveda so imele sestre
s to otroško zabavo mnogo
skrbi. Sv. Frančišek je Da-
vidu ukradel fračo in boj se
je pričel. Angeli varuhi so i-
meli gotovo mnogo dela, da so
pomirili grešne "svetnike".

Dne 20. oktobra je sneg letos prvič pobelil lemontske gričke. Seveda ga je vzelo že prvi dan. Zdaj pa imamo kar lepo "indijansko poletje". Vsako nedeljo imamo nekaj avtomobilov romarjev, ki hočejo izrabiti še zadnje dneve v naši lepi naravi.

Na vigilijo dneva vernih duš se vsako leto zberemo na našem pokopališču in pomolimo za mrtve. Ta prizor vidite na zgornji sliki. Seveda slika ni letošnja. Jega pa pomenljiva in lepo prikazuje resnost, ki jo Cerkev ta dan s svojimi obredi vliva v srca vernikov.

Potekla so tri leta od zadnje vizitacije našega komisariata in izvolitve predstojnikov. Že nekaj časa smo pričakovali novice iz Rima, kdo je naš letošnji generalni vizitator. Zdaj pa je vizitacija že za nami, le imenovanje novih predstojnikov še ni prišlo iz Rima.

P. general je določil za vizitatorja p. Pashala Kinsela OFM, komisarja washingtonskega komisariata Svete Dežele. V Lemont je prispel dne 13. oktobra in je ostal med nami tri dni. Nato je obiskal ostale naše komisariatne domove po Ameriki.

Ameriške Brezje so

mu bile zelo všeč. Uredniku je dejal, da se mu zdi naš griček živo mravljišče, toliko vidi povsod dela in tudi pridnih rok.

Naš novi križev pot je končan. Mislim, da sta se oba delavca, p. komisar in br. Akurzij, na koncu oddahnila. Vse poletje sta bila na delu.

Zdaj pride na vrsto nasaditev grmičja in slične olupšave sleherne postaje, zlasti zadnje, ki je višek križevega pota in ima tudi oltar. Služil bo pri Telovi procesiji.

Tako bo križev pot čakal svoje blagoslovitve.

Še nekaj novega bodo drugo leto videli lemontski romarji. P. Martin se je spravil nad dolinico za lurško votlino, kjer je doslej rastlo samo grmičevje in plevel. Nastala bo čedna "Dolinica rožnega venca" s sedmimi postajicami, ki bodo predstavljale sedem skrivnosti frančiškanskega rožnega venca Marijinih veselj.

Kako bo p. Martin razvil svoj načrt, zdaj iz začetega dela še ni razvidno. Za enkrat je cementiral stopnice, ki peljejo v dolinico iz obeh strani mostiča.

Vse, ki ste nam pisali v zadnjih tednih, lepo prosimo, da nam ne zamerite zamude z odgovorom. P. Alfonz, ki

v upravi Ave Marije na pisma odgovarja, je bil nekaj časa na Willardu in je morala vsa pošta čakati njegovega povratka.

P. komisar Aleksander je bil za žegnanje na fari Fathra Novaka v Junction City, Wis. Tudi je vodil štirideseturno pobožnost v Waukeganu. P. gvardijan Alojzij pa je imel enako pobožnost na fari sv. Alfonza v Lemontu.

Naša slovenska fara sv. Janeza Vianeja v Detroitu, Mich. je dne 12. oktobra praznovala svoj srebrni jubilej. Ustanovil jo je 1927. p. Bernard Ambrožič, njen sedanji župnik pa je pater Tomaž Hoge OFM. Za jubilej so se zbrali vsi živeči župniki: pater Bernard, p. Odilo, p. Avguštin in p. Edvard.

Več o slovesnosti boste brali v Koledarju.

Provinciali ameriških frančiškanskih provincij so imeli svoje letošnje zborovanje od 21. do 23. oktobra v Semenišču sv. Jožefa v Westmontu, Ill. Udeležil sega je tudi p. komisar.

P. Alojzij pa se je kot direktor tretjega reda skupno z našim vizitatorjem udeležil Tretjeredniškega nacionalnega kongresa v Millwaukeeju (24. - 26. oktobra).

Prevzvišeni škof dr. Gregorij Rožman nas je po romarski sezoni že dvakrat obiskal. Prvič je bil tu po povratku iz Minnesote skupno z gospodom župnikom Msgr. Omanom in njegovim nečakom Fathrom Edwinom Omanom.

Drugič pa je prišel med nas v začetku okto-

bra na važen razgovor glede dela Baragove zveze. Na praznik svetega Frančiška je pred oltarjem Marije Pomagaj opravil slovesno sv. mašo.

O sestanku Baragove zveze oziroma Baragove zgodovinske komisije poročamo na zadnji strani te številke.

Koledar Ave Marije za leto 1953. se je nekoliko zakasnil. Dobili ga boste kak teden po tej številki. Z njim boste dobili vhišo zopet mnogo prijetnega branja.

P. John se z letošnjimi čebelicami silno pohvali. Pravi, da je kar čudež, tako težki so bili panji. Ko je prejšnji

teden en panj izpraznil, so čebele satje v osmih dneh zopet napolnile do zadnje luknjice. In to zdaj, v pozni jeseni.

O kitajskem misijonarju p. Rudolfu Pifku smo že poročali, da je bil izgnan iz Kitajske. Oglasil se nam je iz pristanišča Hongkonga, nato iz Japonske. Smo že mislili, da bo ostal tam, pa se nam je nepričakovano oglasil s pota v - Avstralijo, kamor ga je poslal generalni delegat p. Schnussenberg.

P. Rudolf je zdaj pri naših dveh avstralskih misijonarjih, p. Klavdiju in p. Benotu. Če bo ostal kar v delu z njima med avstralskimi Slovenci, nam še ni znano.

O
D
M
E
V

LEMONTSKI

KRAMIJANJE NA ZAPECKU

VIRGINIA, Minn. - Piše Mrs. J. Belaj: Prosim Vas, da bi prižgali lučke pri lemontski Mariji Pomagaj, ker mi je še vselej priskočilana pomoč. Vselej se ji priporočam in ona se izkaže kot prava Mati ubogih otrok solzne doline. Uči me pa krščanskega življenja po Vaši in naši dragi Ave Mariji. Iz srca sem Vam hvaležna zanjo in rada priznavam, da brez nje ne bi mogla živeti, tako bi mi bilo dolgčas. Toliko lepega mi vedno pove, da vedno samo vzdihnem: Škoda, da nima več strani!

Do smrti me bo spremljala Ave Marija, ostati ji hočem zvesta.

GARY, Ind. - Piše Stanko Mrak: Naj Vam sporočim, da prav vsako številko Ave Marije težko pričakujem. List je tako ljudski kot nobeden, kar sem jih doslej prebiral. Popolnoma nam nadomešča mesečnik Bogoljub v stari in zdaj tako trpeči domovini.

Pozdrav vsem na Brezjah!

CLEVELAND, Ohio - Pošilja N. N. : Mrs. Terezija Narobe na Pythias Ave. obhajala je dne 14. oktobra svojo šestdesetletnico. Sicer pravijo, da ni lepo razkrivati žensko starost. Pa kose enkrat začno jubileji, kakor je tale, potem to ne velja več, kajne Mrs. Narobe? Vam je ta obletnica v čast, saj ste bili vsa leta dobra ameriška katoliška Slovenka. Zato pa Vas Bog živi še mnoga mnoga leta!

(Tudi Ave Maria svoji dolgoletni bralki in dobrotnici ameriških Brezij iz srca čestita k obletnici! - Urednik)

SEATTLE, Wash. - Piše Mary Kaluza: Moram Vam sporočiti, da nas je za vedno zapustila draga Mrs. Mary Šilc, ki je umrla 15. septembra. Dočakala je lepo starost 82 let. Bila je dobra krščanska mati in žena. Vsaki dan je bila pri sveti maši, čez dan pa izredno marljiva za dom. Sredi junija je zbolela, zdaj pa jo je Bog poklical k sebi. Ker je bila dolga leta zvesta naročnica Ave Marije, se mi je zdelo prav, da se je z nekaj stavki spomnim

NAŠI POKOJNI

Jakob BRANISEL, Cleveland, Ohio
 Frances MALECKAR, Cleveland, Ohio
 Mary JAKOŠ, Cleveland, Ohio
 Anton KUSHLAN Cleveland, Ohio
 Mary LIPOGLAVSEK, Cleveland, O.
 Cath. TOMAZIN, Virginia, Minn.
 Mrs. L. BELAJ, Virginia, Minn.
 Cath. PETROVIC, Eveleth, Minn.
 Ana INTIHAR, Eveleth, Minn.
 Mary JERMAN, Cleveland, Ohio
 George HUNTAR, W. Park, Ohio
 Mary PETSCHAUER, Cleveland, Ohio
 Peter DOLINAR, Cleveland, Ohio
 Mrs. J. SHILC, Seattle, Wash.

v našem dragem mesečniku. Nam je lahko v krasen zgled potrpežljivosti. Ko sem jo spraševala, če jo hudo boli, mi je vedno vdano odgovarjala: "To ni nič! Koliko strašnejše pa je Jezus trpel za naše grehe!"

Vsem jo priporočam v molitev.

LINGEN (DP-Camp "Dover"), Nemčija - Piše Angela Vivod: Tudi naša družina se Vam mora iz srca zahvaliti za list Ave Maria, ki nam ga pošiljate. V redu prihaja, četudi napravi dolgo pot preko morja. Nam vsem je v edino duhovno razvedrilo in pomoč. Seveda ga oddam tudi drugim slovenskim družinam, ki žive v naši bližini.

Iz srca želim, naj po Marijinih rokah pride na vse delo oo. frančiškanov v Ameriki bogat blagoslov božji!

CLEVELAND, Ohio - Pošilja Jakob Resnik: Naznanjam Vam žalostno vest, da je dne 9. avgusta naša ljubljena devetnajstletna hčerka Brigita odšla k Bogu. Bila je vzorno dekle, vedno z vsemi prijazna, zvesta članica Marijine družbe. V času štirimesečne bolezni je skoro vsaki dan prejemale svetlo obhajilo.

Priporočam Vam jo v molitev, tu pa prilagam za svete maše, ki jih v pokoj njene duše berite pri Mariji Pomagaj. Pošiljam tudi njeno sliko.

BERLIN, Pa. - Piše Mr. Anton Vehar: Pa naj se še jaz enkrat oglasim. Menda se bom prvič v kakem verskem glasilu. Bom kar odkrit, da se dolga leta nisem nič zmenil za vero: ko sem prišel v Ameriko, sem vse skupaj vrgel od sebe. Zdaj sem že star in se moram svojih zapravljenih let bridko kesati. Kako

so nam lagali takrat. Danes sem v srcu prepričan, da sem za vse laži, ki sem jih sprejemal od protikatoških sodelavcev, dobro vedel. Pa dolenjska trma je rinila naprej...

Hvala Bogu, da pravi pregovor: Nikoli ni prepozno! Ko bi vsi, ki smo bili zaslepljeni, vsaj to spoznali! Vsaj naša stara leta bodo srečnejša in umreti se ne bomo bali. Saj kar vsak od nas lahko prizna, da ni bil srečen.

Vse lepo pozdravljam, ki mi stara leta sladijo s prijetnim pisanjem v Ave Mariji.

Prejeli smo tole pismo goriških Slovencev bratom v Ameriki: Meseca majnika smo doživeli goriški Slovenci na evharističnem kongresu v Štandrežu pri Gorici veliko versko manifestacijo, kakršnih slovenski živelj v Italiji zlepa ne pomni. Sklepne pobožnosti s procesijo in versko igro se je kljub nestalbemu vremenu udeležila nad osemtisočglava množica iz mesta in dežele.

Ni naš namen napisati kroniko o tem uspelem slavlju, pač pa hočemo spomniti na nekaj dejstev, ki smo jih ugotovili ob tej priliki. Ako gre pri tem komu v čast, potem bodi hvala evharističnemu Kralju, ki je priklical k sebi našega človeka, nato pa tudi vernikom slovenske manjšine v Italiji, ki so se temu klicu navdušeno odzvali. Milost, ki je te svete dni lila v duše, more presoditi le Bog, vedeti zanjo pa vsak posameznik. Kongres je zgovorna priča, da v našem človeku še živi globoka vera v Boga in ljubezen do narodnih izročil. To je najlepši ugovor vsakemu, ki je goriške Slovence že zapisal smrti, ako že ne v verskem, pa vsaj v narodnem pogledu. Ne, Slovenci smo tu in hočemo živeti in ostati zvesti tistim idealom, ki so odlikovali naše očete. Res naše življenje ni kaj rožnato, saj imamo nešteto težav, ki hudo vplivajo na uspeh pri narodnem delu ali pa ga celo onemogočijo.

V okviru priprav na evharistični

kongres sta se vršila v Gorici dekliški infantovskidan, kakor tudi dva večera, namenjena izobražencem. Dekliški dan je 27. aprila privabil preko 800 deklet, naslednjo nedeljo se je zbralo okoli 400 mladeničev. Ako je izobražencem tesna dvorana Dekliške Marijine družbe še nekako ustrezala, ni nikakor mogla sprejeti 400 fantov in 800 deklet. Kam zdaj? Pod ameriško vojaško upravo nam je to ali ono italijansko društvo še dalo v najem svojo dvorano, zdaj vsako tako prošnjo Slovincem odbijejo. K sreči nam gre na roko prevz. g. nadškof, ki nam je to pot dal na razpolago telovadnico Malega semenišča. Nam so v Gorici vsi krogi nenaklonjeni, če se za nas ne zavzame najvišja škofijska oblast. Zato pa čutimo danes neobhodno potrebo po lastnih sredstvih, zlasti po lastnem domu. Potrebe so vedno večje, kajti - hvala Bogu - po dolgoletnem nasilnem molku so spet oživele naše katoliške organizacije, ki nam veliko

obetajo. Vsakomur pa je jasno, da organizacija ne more uspešno delovati brez primerne sedeža. Zato pa vsem goriškim Slovincem v srcu gori velika želja: postaviti lastni kulturni Katoliški dom.

Ameriški bratje! Katoliški Slovenci smo z žilavo voljo do dela in življenja, a brez zadostnih lastnih sredstev. Podprite naše delo, pomagajte nam doseči plemenite načrte.

Rev. Kazimir Humar

Dostavljamo, da se je v Ameriki že osnoval centralni odbor v pomoč rojakom pod Italijo pri zidavi njih Katoliškega doma v Gorici. Častni predsednik je Msgr. Oman, predsednik Mr. Anton Grdina. Ostali člani odbora so vidne osebnosti clevelandske slovenske skupnosti. Tako upamo, da klic naših goriških in beneških rojakov ne bo zaman. Odbor bo hvaleženza sleherni dar, ki ga boste poslali na naslov: Sklad za Goriški katoliški dom - 7505 Myron Ave. Cleveland 3, Ohio.

Baragova zveza

Dne 1. oktobra je bil v Lemontu sestanek novoustanovljene zgodovinske komisije, ki pripravlja pot Baragovemu proglašenju blaženim. Med nami sta bila Msgr. Joseph L. Zryd iz marquetteške škofije, predsednik komisije, in pa njen zgodovinar Mr. Joseph Gregorich. Poleg tajnika p. Cirila Širclja je bil navzoč p. komisar Aleksander in pa p. Lennart Bogolin ofm v imenu slovenskih župnikov.

Predsedoval je Msgr. Zryd in razvil načrte, ki bi jih lahko zbrali v te točke: 1. Zveza poobla-

šča p. Hugona dr. Brena ofm, naj zanjo pregleda Baragovo stvarino v vatikanskih arhivih. Ona bo krila tudi stroške.

2. Mr. Gregorich naj dobi tajnika-stenografista, da se bo tako sam laže posvetil skorajšnji izdelavi Baragovega angleškega življenjepisa.

3. Baragova zveza naj poskrbi prevod nemškega romana o Baragu (Goldsucher) v angleščino.

4. Ker Rim zahteva za proces prevod vseh kandidatovih spisov v enotni jezik, je bil sklep komisije, da se posluži

angleškega jezika. V ta namen bo Zvezi pomagal p. Proudonne SJ in začel takoj prevajati v angleški jezik Baragova dela v čipvejščini.

5. Zveza bo prosila marquetteškega škofa Noa, naj bi poklical v svojo škofijo Rev. Prešerna, bivšega tajnika ljubljanskega škofa Rožmana. Father Prešeren živi v Trstu. Pod vodstvom Msgr. Zryda bi se v USA ves posvetil delu za Baragov proces.

6. Za kritje naraščajočih stroškov je treba misliti na organizirano stalno denarno akcijo. Delo je v teku.

Baragovi zvezi želim mnogo lepih uspehov!

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV.MAŠE: Po \$100: M.Strekal; po \$55: Druž. Snyder; po \$50: A.Furman; po \$45: M.Grumb, J.Plutt; po \$38: Rev.J.Celesnik; po \$30: M.Petric; po \$25: A.Jerman; po \$20: M.Hrovat; po \$15: A.Snyder; po \$14: J.Vidmar; po \$10: A.Pavli, P.Kokal, J.Mihelich, M.Mihelich, R.Lobdell, A.Jeglic, M.Mihelich, H.Zgajnar, A.Stradljat, S.Hocevar; po \$9: J.Tomsic; po \$6.50: J.Bradac, Secnik; po \$6: L.Cemazar; po \$5: A.Svigel, Mrs.Simonelich, F.Okoren, L.Dolinar, Mrs.Kalister, A.Sladich, A.Gradishar, F.Shebenik, A.Kneden J.Jager, F.Snyder, A.B.Jereb, A.Krajnar, T.Sterling, M.Sajovic, A.Chuchnik, A.Nedescek, M.Alduk, M.Pavlesic, G.Celesnik, A.Svigel, A.Smuk; po \$4.50: V.Deslic, F.Nartnik; po \$4: F.Baric, F.Tolar, M.Duff, J.Stepec, J.Leksan, J.Millosin, J.Menart; po \$3: K.Rakovec, G.Sorsek, J.Ravnik, A.Knauss, J.Glivar, J.Tushar, I.Gostic, K.Klaus, M.Zupancic, M.Kapla, F.Mali; po \$2: Mrs.Arko, F.Hrovat, F.Stonich, J.Okoren, F.Kastigar, J.Grdina, H.Hribljan, F.Dropp, L.Samsa, A.Brencic, J.Petek, R.Vastalo, A.Droli, J.Pianecki, A.Cerkvenik, M.Matkovich, F.Tomsic, F.Fink, M.Culkar, J.Zabukovec, A.Kolbezen, M.Stukel, J.Kiuntar, F.Zadnik, F.Klinar, M.Novosels, J.Stepec, M.Kunstal, F.Mernik, J.Pintar, Mr.Mrs.Roth, H.Osaben, Mrs.Zajc, G.Gregorich, A.Andrejasich, A.Nemgar, C.Guzik, L.Korenchan, J.Pike, P.Music, K.Jekovec, T.Terselic, M.Kerkos, A.Arko, L.Rozman, H.Kremzar; po \$1.50: J.Lustik, A.Strlekar, M.Plut, J.Ortar, M.Mlakar, F.Tushar; po \$1: M.Schuller, A.Vidmar, J.Michelitz, J.Vidmar, F.Mezzet, M.Starich, F.Avsec, J.Pucelj, K.Grmo vsek, A.Cajnar, F.Blatnik, M.Adam, M.Drobnich, U.Strubel, J.Drasler, J.Repar, M.Sutulovich, J.Dedek, J.Tomsic, E.Toth, T.Urbiha, N.Debevec, J.Pucel.

DAR LISTU: Po \$6.50: B.Notar; po \$3: Rev.E.Oman, Ven.Sr.Benedict Plemel; po \$2.50: J.Kosir; po \$2: A.Major, M.Sivic; po \$1.50: N.N.; po \$1: G.Pavlakovich; po .50¢: A.Erzen.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$5: N.N., Mrs.Simonelich; po \$3: S.Hocevar; po \$2: M.Aidisek, M.Jeric, M.Tkalcic, U.Strubel; po \$1.50: F.Skubic; po \$1: J.Rebolj, M.Plut.

ZA LUČKE: Po \$10: M.C.K.: po \$5: Mr.Ponikvar, F.Okoren; po \$3.50: J.Ravnik; po \$3: G.Sorsek; po \$2.50: J.Strah, A.Sladich; po \$2: J.Jarc, Mrs.Jeretina, M.Mihelich, A.Kobal, M.Mihelich, F.Gornik, S.Hocevar, M.Oblak, J.Virant; po \$1.50: C.Kalan, T.Zortz; po \$1: F.Kastigar, A.Sraj, M.Duff, F.Hrovat, M.Roseman, Mrs.Jereb, M.Kovach, M.Pavlesic, M.Bizjak, M.Kunstal, J.Millosin, A.Snyder, Mrs.Mandekich, F.Klinar, M.Tkalcic, A.Arko, L.Roseman, M.Meznarich, F.Gachnik, A.Knauss, L.Samsa, M.Lovsin, R.Martinovich; po .70¢: J.Sterle; po .50¢: M.Sajovic, A.Andrejasich, K.Grmo vsek, M.Rakun, F.Tagel, A.Cajnar, A.Kolbezen, M.Sustarsic, Mrs.Strauss, H.Krall, F.Fink, F.Blatnik, M.Stukel, T.Lesar, M.Gorshe, V.Deslic, T.Terselic, K.Brodarich, J.Tancek, A.Droli, J.Dedek, K.Grahek, F.Dropp, M.Mlakar, J.Lustik, F.Nartnik, J.Petek, J.Okoren, F.Kvaternik; po .25¢: F.Stonich.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$10: A.Mazovec; po \$7.50: S.Kobilly; po \$6.50: H.Volovlak; po \$5: J.Kozelj, Mr.Ponikvar, S.Hocevar; po \$2.50: M.Sadar; po \$2: C.Slogar; po \$1.50: J.Plut, M.Arko; po \$1: M.Kerkos, M.Schuller, A.B.Jereb, H.Covello, J.Jager, J.Menart, M.Misica, Mr.Srebernakk, T.Terselic, M.Lovsin, A.Strlekar, J.Hribljan; po .50¢: G.Omahen, M.Stariha, H.Marn, V.Deslic, M.Kasel, M.Udovic, F.Skulj.

ZA APOSTOLAT SV.FRANČIŠKA: Po \$50: A.Furman; po \$20: K.Sprajcer; po \$10: B.Pyne, M.Meznarich, L.Picman, G.Gradishar, J.R.Plutt.

ZNAMKE za misijone so poslali: Mrs.J.Zelle, Mrs.Bambich in Mr. Michael Hocevar. Bog plačaj!

ZAHVALJUJEJO SE za prejete milosti: Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Jožefu, sv. Ani, sv. Antonu in Frideriku Baragu - Mary Tomac, Anton Fon, Frances Muren, Marija Strukel, Mrs. J. Pertainell, Katarina Topores, Angela Lesca in Mary Šivic.

Kaj mislite ...

... na darove za Miklavža, božič, novo leto?

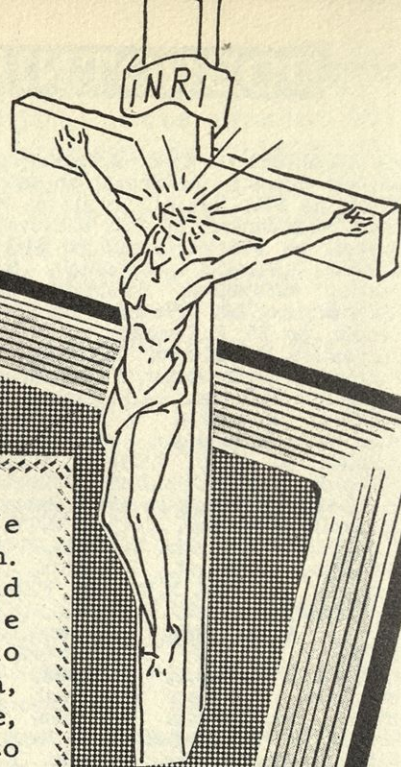
V Lemontu imamo za Vas zelo praktične darove. Poleg vsakovrstnih nabožnih predmetov imamo v zalogi slovenski molitvenik...

ZDRAVNIK MOJE DUŠE. Z zlato obrezo \$ 2.25, z rdečo \$ 1.75.

MALI MISAL, ki vsebuje vse nedeljske in prazniške maše, mnogo molitev in cerkvenih pesmi. Žal črke niso velike. Cena \$ 3.50.

Pošljemo Vam lahko album gramofonskih plošč ROMANJE K MARIJI POMAGAJ. Cena brez poštne \$ 8.50. Kako lepo boste preživeli božične praznike ob lepi slovenski pesmi in pritrkavanju zvonov!

NADŠKOF JEGLIČ, življenjepis svetniškega rojaka. Cena \$ 5.

SVETO PISMO je knjiga življenja. Je božja beseda, ki jo je narekoval sveti Duh. Obsega nauke, ki so večni, zato je tudi sad teh nauk večnost. Dostaviti moramo še eno besedo: s r e č na večnost. Sveto pismo nas uči spoznavati življenje božjega Sina, pogloblja nam ljubezen do božje Matere, vzbuja nam spoštovanje do Cerkve, ki to knjigo hrani in podaja v roke vernikov, med katerimi smo tudi mi.

Že imaš **SVETO PISMO** med svojimi knjigami? Si že vključil njegove zveličavne stavke med svoje dnevno ali vsaj nedeljsko branje? V svetem pismu boš našel najboljšo tolažbo v težavah in trpljenju. Iz njega boš črpal moč in postal značaj, kakršnih naš čas nujno potrebuje.

Ameriški Slovenci imamo na razpolago lepo priročno izdajo svetega pisma nove zaveze. Tiskala jo je v dveh knjigah tiskarna Ave Marije in stane s poštnino vred štiri dolarje. Kdor **SVETEGA PISMA** še nima ali bi z njim morda rad razveselil sorodnika ali znanca, naj ga naroči na naslov:

AVE MARIA PRESS
Box 608 Lemont, Illinois

Sveto pismo
nove zaveze